
RUSULICE

**PRVI DIGITALNI ŠKOLSKI LIST OŠ "PETAR BERISLAVIĆ", TROGIR
ŠKOLSKA GODINA 2011./2012.
BROJ 13**

Drugo mjesto ovogodišnjeg pričagina osvojila je **Litnja barufa**, priča **Josipe Vukić**,
učenice 6. razreda OŠ "Petar Berislavić", pod vodstvom učiteljice **Slavice Rožić**

Drage čitateljice i čitatelji!

Prošlo je gotovo četiri godine otkada je izišao posljednji, dvanaesti broj Rusulica. Trinaesti je bio skoro koban jer nikako da skupimo novac za njegovo tiskanje, ali onda se sjetismo spasonosne ideje: Zašto Rusulice ne bismo objavili u e-obliku?

Od ideje do ostvarenja mali je put i Rusulice su opet s vama.

U međuvremenu, od posljednjeg broja, proslavili smo i stotu godinu školske zgrade pa ćemo vas slikom i tekstom podsjetiti na tu veliku objctnicu, a čitat ćete i nove radove novih učenika u starim rubrikama naših Rusulica.

Želimo vam da uživate u ovakvom izdanju Rusulica te da često otvarate našu stranicu.

Pozivamo i vas na suradnju, a svaka nova ideja bit će dobrodošla!

Uredništvo Rusulica.

Impresum:

Rusulice-digitalni časopis OŠ "Petar Berislavić"

Adresa: OŠ "Petar Berislavić",

Obala bana Berislavića 16

21 220 Trogir

Za školu: Gordana Cvitanović, ravnateljica

Odgovorne urednice: Slavica Rožić, prof. hrvatskog jezika

Jelena Coce, pedagoginja

Lektorica: Slavica Rožić

Grafička priprema: Boris Ždero, prof. hrvatskog jezika

Učeničko uredništvo : Josipa Vukić, 6.c i novinarska skupina 6.c i d razreda

SADRŽAJ:

SUSRET S KNJIŽEVNICOM ŽELJKOM HORVAT-VUKELJA. 4

RODITELJ - GOST 1. B RAZREDA 5

POSJET ETNOGRAFSKOM MUZEJU U SPLITU 5

TRAŽILI SMO KAIROSA 6

GLAZBENA ŠKOLA U TROGIRU 6

ČA - MORE - JUDI 2011..... 7

PRIČAGIN/PRIČAN TI PRIČU, DJEČJI PRIČIGIN 8

MISLIM, DAKLE JESAM 9

ČITAMO, GLEDAMO, SLUŠAMO..... 11

U ZDRAVOM TIJELU, ZDRAV DUH 13

LITERARNI PODLISTAK..... 15

DUHOVNA RAZBIBRIGA 29

100 GODINA KAMENE LIPOTICE 30

KUTAK ZA RODITELJE 32

DAN ŠKOLE 33

Autorica "Hrabrice" i "Kornjačinog oklopa"

Susret s književnicom Željkom Horvat-Vukelja

Učenici 1.b,1.c i 2.c razreda znatizeljno i uzbuđeno su očekivali susret s autoricom njima bliskih i u prvom razredu pročitanih djela: Hrabrica, Slikopriče i Kornjačin novi oklop.

Za njih, a i učiteljice, bio je to prvi susret „uživo“ s gospođom Željkom Horvat-Vukelja.

Već pri našem upoznavanju trema je nestala. Ljubazno nas je pozdravila i osvrnula se na ljepotu naše škole. Istaknula je da samo rijetki mogu vidjeti plavetnilo mora i bijela jedra kroz prozore svojih učionica.

„Učiteljice, ona je tako sitna i nježnog glasa kao dobra vila!“- primijetila je moja učenica. Upravo poput vile s čarobnim štapićem uvela nas je u svoj svijet bajki. Svijet gdje caruje mašta, smijeh i zrnice mudrosti.

Pred nama je otvorila škrinjicu punu tajni, sitnica, lijepih poruka i zabave.

Učenici su promatrali širom otvorenih očiju zapažajući i najmanji detalj. Upravo sve te male stvari oko nas tema su njenih djela.

S radošću smo stvarali nove priče i situacije iz svakodnevnog života pretvarali u vesele igrokaze. Glumili su učenici bez ustezanja, bez probnog čitanja... Samo su slijedili upute naše „drage gošće“. Interes učenika bio je zaista velik.

Smijeh se ovio učionicom i ovaj put svi, baš svi smo htjeli glumiti i postati likovi njenih priča.

Ako promatramo svijet njenim očima, sve oko nas može oživjeti, pričati s nama, sitnice postaju važnije šireći dobrotu oko sebe. Zaista djeco, vrijedi pokušati!

Književnica nam je ispričala ponešto o svom velikom hobiju –pisanju rebusa. Zajedno s njom rješavali smo rebuse koje ono smišlja za dječji časopis – Smib.

Vrijeme je brzo proletjelo, a za kraj smo poželjeli da je naš susret i druženje u „kamenj ljepotici“ potakne da ispriča neku novu priču.

Radujemo se Vašim novim djelima!

Do novog susreta s Vama!

Učiteljice Renata Biočić, Marina Kapetanović i Rosa Mihovilović s učenicima 1.b,1.c i 2.c razreda

Ona je napisala dvije knjige koje smo učili, a to su: Hrabrica i Kornjačin novi oklop. Jako sam bila sretna kad sam je srela. U razredu smo glumili neke njezine priče. Ja sam glumila dugme. I bila sam jako ponosna na sebe.

Ana Ormasin, 1.c

Mi smo glumili igrokaze i bilo je jako dobro i zanimljivo. Ona nam je pokazala jednu škrinjicu, u njoj je bila jedna tajna. To je bilo jaje. Onda je iz tog jaja izvadila malo manje jaje. U tom malome jaju se krija jedna tajna. To je bila riječ: Volim te!

Marko Didak, 1.c

Prvašići u veselom ozračju

Roditelj - gost 1. b razreda

Profesor Jakov Koščina posjetio je 1. travnja 2011. razredni odjel 1. b razreda. U veselom ozračju mali prvašići upoznali su nove instrumente i naučili dvije pjesme: Pjesmu radosti i Do-re-mi. Na kraju ovog zanimljivog druženja prvašići su našem gostu zahvalili pjesmama koje su naučili u prvom razredu. Nadam se da će vedri zvuci naučenih pjesama probuditi male glazbenike skrivene u nekima od njih.

Renata Biočić, učiteljica

Kultura u akciji

Posjet Etnografskom muzeju u Splitu

S nastavnicama iz vjeronauka Vesnom Barać i Gordanom Bekavac te knjižničarkom Katjom Šćurla dogovorili smo obilazak Etnografskog muzeja u Splitu. Idemo gradskim autobusom, popularnom "trideset sedmom". Malo drndanja neće nam škoditi.

Etnografski muzej Split smješten je neposredno pored Peristila, središnjeg trga Palače, u zdanju koje ima veliku kulturnu te povijesno-graditeljsku važnost. Ono po čemu je ovaj muzej jedinstven jest činjenica da se prostor muzeja nalazi na mjestu gdje su u 4. st. bile spavaće sobe cara Dioklecijana. Imali smo čast ući u najmanju crkvicu koja je smještena u prizemlju Muzeja, crkvu sv. Andrije de Fenestris iz VII. stoljeća koja je jedna od najstarijih crkvi-

ca u Dioklecijanovoj palači. U Muzeju se nalaze vrijedne etnografske zbirke koje nam predočavaju nekadašnji život Splitskana, otočana i teška Dalmatinske zagore.

Na ulazu srdačno nas je dočekala voditeljica koja nam je pokazala izložbu. Saznali smo da su ljudi na našem području u prošlosti živjeli u zajednicama. Odore su im bile lijepe i raskošne, a starine vrijedne. Pogledali smo prezentaciju kojom je prikazan pro-

ces nastanka kruha. Sami smo izrađivali eko-kesice što nam se posebno svidjelo.

Upisali smo se u knjigu gostiju i dobili razne karte grada. Na putu kući počela je padati kiša pa su nam naše eko vrećice dobro došle umjesto kišobrana. Nešto smo pojeli i popili, a onda opet drndanje u autobusu.

I tako se naše putovanje završava, a mi puni dojmova odlazimo u svoje domove.

Josipa Vukić, 6.c

Gdje je nestao Bog sretnog trenutka?

Tražili smo Kairosa

U ponedjeljak 6.12.2010. u podne osam grupa u kojima je bilo po četiri učenika krenulo je u potragu za Kairosom.

to je datum od kojeg se (1997.godine) Trogir nalazi pod zaštitom UNESCO-a. Djeca su krenula u odjeći oslikanoj Kairosovim kipom. Svi su bili jako nestrpljivi. Kad je odzvonilo podne, rastrčali su se svatko na svoju stranu, a ostali učenici su ostali na trgu. Početak potrage snimila je filmska grupa. Nakon pola sata stigli su pobjednici, šesti c razred, naš, iz Osnovne škole Petra Berislavića. Neki nisu mogli vjerovati, neki su se radovali, a neki pak mis-

lili da sanjaju. Otišli su i na radio. Ispričali su kako je bilo i gdje su našli Kairosa. Gospođa Danka Radić, povjesničarka umjetnosti, ispričala nam je legendu o Kairosu. Kairos je kip Boga sretnog trenutka, nađen je u Trogiru, a onaj tko mu dotakne čuperak, sretan je....

Nadamo se da će se i sljedeće godine organizirati ovakvo nešto.

Ivana Ćudina, 6.c

Tko je Kairos?

....Kip Kairosa najvjerojatnije su napravili Grci i donijeli ga u Trogir. Našle su ga časne sestre i dale u muzej gdje se čuva. Kairos je kip dječaka s čuperkom koji ima krila na rukama i nogama pa ga je jako teško uhvatiti, a onaj tko takne taj čuperak, bit će sretan...

Luigi Drnasin, 6.c

Bilo je to najnapetije natjecanje u mom životu. Bio sam sretan što nismo imali tri školska sata. "Predivno!" pomislih. To mi je dalo dodatnu snagu. Bio sam ponosan na sebe što sam predstavljao svoj razred.

Odzvonilo je podne i utrka je mogla početi. Moram priznati, vodio me golem zanos za pobjedom. Iako vrijedi ona uzrečica: "Nije važno pobijediti, važno je sudjelovati.", ja sam ipak mislio samo na pobjedu.

Cijeli Trogir bio je samo naše igralište. Sve svoje snage uložio sam u ovo natjecanje. Trčali smo gradom kao muhe bez glave. Bio sam u ulicama u koje nikad prije nisam kročio. U početku smo se stopili sa 6.b razredom kako bismo skupa mogli naći našu prvu stanicu. Bio sam sretan što sam imao priliku sudjelovati u ovako zabavnoj igri. Na kraju smo osvojili treće mjesto. Naš susjedni 6.c razred bio je prvi. U početku sam mislio da su varali, no ipak, priznajem, sve to bila je moja ljubomora.

Volio bih da ima više ovakvih natjecanja jer su zabavna i zanimljiva.

Mate Prnjak, 6.d

Glazbena škola u Trogiru

Kad sam pošla u treći razred, tata me upisao u glazbenu školu. Do tada nisam išla ni na kakvu izvanškolsku aktivnost pa mi je to bila promjena u životu. Došla sam u Glazbenu školu s tatom i sestrom. Da bih se upisala, trebala sam proći audiciju. Otpje-

vala sam pjesmicu „Zeko i potočić“ i prošla.

Glazbena škola u Trogiru je mala, ali je lijepa, puna slika i ukrasa. Danas imamo pet učionica. Može se svirati neki od instrumenata: gitara, klavir, saksofon, violina, violončelo, flauta...

Ja sviram klavir. Nastavnica iz klavira jako je dobra. Znam svirati mnoge lijepe skladbe. Upoznala sam i puno prijatelja i prijateljica.

Naravno, svega toga ne bi bilo bez podrške mog oca i sestre. Oni su me potaknuli, a ja vas potičem ovim tekstom da se upišete.

Jako volim ići u Glazbenu školu jer tamo više nisam u ovom, stvarnom svijetu, nego sam u prelijepom svijetu glazbe.

Ivana Ćudina, 6.c

Čakavski književni susret

Ča - more - judi 2011.

Literarni susret Ča - more - judi 2011. koji organizira OŠ Grohote održan je 1. svibnja 2011. Među 10 pozvanih učenika, bio je i naš Mate Prnjak, 6. d razred, čija pjesma Težak je objavljena i u zborniku Ča - more - judi.

Među svin štrofan ča su arivale na natječaj u Dvorcu Martinis-Marchi u Maslinici prezentirano je 10 izabranih:

1. **Jadransko more** – Tomislav Granić, učenik 4.r. OŠ Kneza Branimira, Donji Muć, mentor Jagoda Grgić

2. **Moja vala** – Marija Vitaljić, učenica 5.r. OŠ Komiža, mentor Ljiljana Petric Mardešić

3. **Mare Krpašinka** – Toni Knego, učenik 4.r. OŠ Spinut, Split, mentor Esmeralda Stanišić

4. **Težak** – Mate Prnjak, učenik 6.r. OŠ Petar Berislavić, Trogir, mentor Slavica Rožić

5. **Nuono i maslina** – Karla

Drpić, učenica 8.r. OŠ Pučišća, mentor Maja Ćapin

6. **Maringula** – Đana Belas, učenica 7.r. OŠ Majstora Radovana, Trogir, mentor Kristina Cvetković

7. **Stori grad zimi** – Matija Franetović, učenik 3.r. OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, Mentor: Magda Tepić

8. **Galeb** – Jozica Plastić, učenica 8.r. OŠ Pučišća, mentor Maja Ćapin

9. **Moj pokojni nono** – Meri Juras, učenica 5.r. OŠ Vladimira Nazora, Postira, mentor Stipan Šandrak

10. **Maška i miš** – Ivan Ivčević, učenik 3.r. OŠ Grohote, mentor Senija Nejasmić

Dom svih pristiglih pisama nalazi se u zborniku Ča-more-judi. Dom svih pročitanih versi ovi je susret ča se pameti za života. Prijateljstvo je ono ča povežije, rič ona koja cime jača.

Koje cime su se prihitile jače i zapečatile misto pobjednika odluči je ocjenjivački sud. Punte su kontali Nila Kuzmanić Svete, Jakša Fiamengo i Ksenija Prohaska i na kanati inpuntali:

1. misto: **Jadransko more**, Tomislav Granić, učenik 4.r. OŠ Kneza Branimira, Donji Muć

2. misto: **Galeb**, Jozica Plastić, učenica 8.r. OŠ Pučišća

3. misto: **Moja vala**, Marija Vitaljić, učenica 5.r. OŠ Komiža

Život u vodoskoku

Život u vodoskoku nije nimalo jednostavan. Kako živim na gradskom trgu, ljudi mi cijeli dan ne daju mira. Stalno me gnjavu. Djeca me svojim ručicama udaraju i raspršuju. Prolaznici me gađaju novčićima, a kako se stalno vrtim kroz vodenu pumpu, ne znam hoće li u sljedećem krugu netko htjeti sa mnom oprati ruke. Sve je teže ostati čista kapljica vode u vodoskoku.

Natali Radić, 3.c

Srebrna bajka

Srebrna bajka stigla je u moj kraj. Svjetlucave zvijezde ogledaju se u moru.

Nježni je vjetrić propirio šumom,

posuo granje srebrenim prahom i s njima zaplesao veseli ples.

Toni Glavan, 4.a

Jesenski list

Ja sam list trešnje. Puhnuo je vjetar. Pala sam u vinovu lozu kraj slatkih bijelih bobica.

Onda iz vinove loze u kivi. Kivi je lijepo mirisao.

Kora mu je malo bodljikava. To me stalno škakljalo.

Zbog toga sam bio nemiran. Kada sam padao u kivi, osjećao sam se kao ptica.

Uskoro je došao plavi leptir i poveo me sa sobom.

Petra Padovan, 4.a

PričAgin/pričAn ti priču, dječji pričigin

26. ožujka, 2011. održan u Splitu, u Kazalištu lutaka. Dječji pričagin nastao je u okviru pričigina, festivala priče, a u njemu sudjeluju djeca iz Splitsko - dalmatinske županije koja pišu na čakavskom narječju.

Na ovogodišnji Pričagin pozvani su **Josipa Vukić** iz šestog c (mentorica **Slavica Rožić**) i **Stipe Kranjc** iz četvrtog a razreda (mentorica **Mihaela Russo**).

prof. Filipić, idejni tvorac i organizator pričigina, Ivanu Tokiću, ravnatelju OŠ Grohote, dodjeljuje Plaketu prijatelja pričigina.

Sudionici dječjeg pričigina, Kazalište lutaka 26. ožujka, 2011.

Prvo mjesto: **Eko-vila**, priča Kristine B., učenice 5. razreda OŠ "Pučišća", pod vodstvom učiteljice Željke Martinić

Treće mjesto: **Kurijožitada**, priča Klare E., učenice 6. razreda OŠ "Grohote", pod vodstvom učiteljice Mirjane Stanić

Drugo mjesto: **Litnja barufa**, priča Josipe Vukić, učenice 6. razreda OŠ "Petar Berislavić", pod vodstvom učiteljice **Slavice Rožić**

Josipa Vukić s mentoricom **Slavicom Rožić** i **Stipe Kranjc** s mentoricom **Mihaelom Russo**

Mislím, dakle jesam

Pišu: Ana-Marija Mišetić, Josipa Vukić, Monika Miše i Stjepana Mišković

Što mi se događa

Proljeće je. Svuda se osjeti miris cvijeća. Sjedim u travi ispod stabla u hladu... Misli mi lutaju. Ovo godišnje doba budi u meni neki neobjašnjivi nemir. Ne znam kako s time izići na kraj, valjda je jedino rješenje za to razgovor s roditeljima. Što se u mom slučaju neće nikada dogoditi jer me je stid. Shvaćam da odrastam, da je vrijeme za (velike) promjene. Što mi također ne paše. Navikla sam na bezuvjetnu roditeljsku ljubav... Živim sasvim normalno i znam da ne mogu promijeniti svijet. Bar ne kako bih ja to htjela. No, znam da ću uskoro morati početi razmišljati o budućnosti (tako moja mama kaže). Moram vam priznati da

stvarno ne znam ni što ću raditi sutra, a kamoli za deset godina. Htjela bih izabrati nešto zbog čega kasnije neću

žaliti i za što sam sigurna da želim raditi. Trenutno želim postati kuharica, ali mi svi govore da mogu kuhati kad god želim i da to već i sada znam. A ja još uvijek razmišljam... Naučila sam da ne

treba nikad odustajati od nečega što nam ne ide dobro. Možda nam samo treba malo vježbe ili dobar razgovor. Ja sam inače dosta tvrdoglava, mada ne vidim u tome ništa loše... Svi kažu da je to (velika) mana. I sada sam vrlo tvrdoglava jer želim napisati tako da bude po mom... Je li tu išta loše? Možda ne, a možda i da. Pišem uz lijepu pjesmu, sjedim u hladu, pijem limunadu... I baš mi ništa ne nedostaje... A svi mi prigovaraju. Bla, bla, bla... Mene to ne brine jer sam (nemojte se čuditi) na to navikla.

No, sutra ću najvjerojatnije sve ovo zaboraviti, i predati ovaj sastav nastavnici... kakav jest da jest. Meni još samo ostaje biti ja, a tvrdoglava kakva jesam, u tome ću ustrajati.

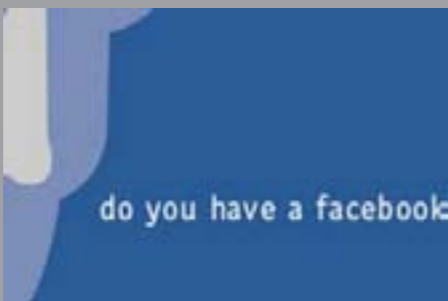
Ana-Marija Mišetić 6.d

Facebook

Facebook je postao dijelom našeg svakodnevnog života. Mnogi su ovisni o njemu, ali facebook ima i dobrih i loših strana. Po meni je njegova dobra strana to što možeš brže i lakše komunicirati s drugim osobama, besplatno je. Mnogim ljudima facebook je u život unio veselje, nekima je donio ljubav, a nekima pak i nova prijateljstva. ALI (uvijek postoji ono ALI) facebook ima i loše strane. Mnoga su djeca žrtva nasilja na facebooku. Najčešće je to psihičko nasilje. Postoje i nepoznate osobe koje se ne zovu svojim pravim imenom pa djeci šalju poruke s mjestom sastanka te im mogu nauditi. Neki govore da je najgora ovisnost, a drugi pak kažu da je facebook nešto najljepše što im

se dogodilo.

Imate li svoj profil na Facebooku? Naravno da imate, a vrlo vjerojatno možete nabrojiti na prste jedne ruke osobe koje poznajete, a koje nemaju otvoren svoj profil na ovom online servisu. Jednako kao i s bilo

čim drugim u životu, manijakalno korištenje Facebooka može dovesti do ovisnosti, a upravo iz tog razloga donosimo vam listu nekih ključnih znakova ovisnosti o ovoj društvenoj

mreži

1. Propuštate san zbog korištenja Facebooka.
2. Na Facebooku provodite više od sat vremena dnevno.
3. Opsesivno pronalazite nekadašnje prijatelje i ljubavi na Facebooku i komunicirate s njima.
4. Ignorirate poslovne obaveze; surfate po Facebooku intenzivno tijekom radnog vremena.
5. Pomisao na napuštanje Facebooka izaziva u vama nemir.

Pozitivni odgovori na priložene tvrdnje mogu signalizirati postojanje ovisnosti o Facebooku. Pokušajte izdržati jedan jedini dan bez Facebooka. Ako vam dan prođe u stresu i nemiru, definitivno ste ovisni o Facebooku.

Josipa Vukić, 6.c

UTJECAJ GLAZBE NA ŽIVOT MLADIH

Utječe li glazba na život mladih? Na to pitanje odgovorit ću potvrdno. Mladi se poistovjetuju s glazbom i sve izvan nekakvih okvira i standarda vrste glazbe koju slušaju je neprihvatljivo. Ne shvaćam to. Priznajem, glazba je donekle utjecala na moj život, ali ne previše. Ne mrzim ljubitelje glazbe koja se meni ne sviđa. To neki rade. To je pretjerano. Ne vrijeđam ih. To nema smisla. Svoje mišljenje zadržim za sebe. Ja, Monika, osoba sam i ne određuje me vrsta glaz-

be koju slušam. Određuje me odgoj, ponašanje, stavovi. Ne shvaćam ljude koji mrze nekoga zbog glazbe.

Ovdje moram spomenuti slučaj Luke Ritza koji je ubijen zbog glazbe koju je slušao. To je grozno. Svatko ima pravo na odabir glazbe koja mu se sviđa i nije

u redu da se nekoga mrzi zbog toga. Ne znam, možda „cajkaši“ mrze metalce (neki, ne svi) zbog krive slike o njima. O metalci-

ma misle (kao i većina koji ovo pročitaju) da su svi sotonjare, antikristi, glupi i agresivni. Mi nismo takvi. Stvorena je takva slika o nama i to se ne može popraviti. Htjela bih da ljudi vide kakve smo osobe zapravo, a ne da nas gledaju s predrasudama. Želim da to nestane, ali i mržnja općenito. Želim da nestane rasizma, seksizma, agresije i rata. Stvarno želim. Jedino što mogu napraviti je ne osuđivati ljude zbog boje kože, vjere, spola i glazbe koju slušaju. Jer, na kraju, svi smo mi jednaki. Svi smo mi ljudi. Svu zaslužujemo živjeti, voljeti, slušati i biti što hoćemo.

Monika Miše, 8.d

MOJE SLOBODNO VRIJEME

Slobodno vrijeme. Što je to? Imaju li svi svoje slobodno vrijeme? Ja mislim da svi na neki način imaju svoje slobodno vrijeme, ali ga ne znaju dobro iskoristiti. Neki pretjerano surfaju na internetu, izležavaju se po kući i slično. Slobodno vrijeme bi se moglo provesti na mnogo korisnih načina. Nama djeci treba malo više svježeg zraka, a manje zračenja i opsjednutosti internetom, tj. društvenim stranicama kao što su: Facebook, Twitter, MySpace i dr. Mada i u tome ima nekih dobrih strana. Npr. možemo porazgovarati sa rođacima koje nismo

dugo vidjeli. Možemo steći nove prijatelje ili provjeriti što smo imali napisati za domaću zadaću. Međutim, tu ima i loših strana. Na društvenim mrežama ima jako puno manijaka, pedofila i hakera koji mogu stupiti u kontakt s maloljetnicima, dogovoriti tajni sastanak, a većina djece će

vjerovati takvim ljudima pa se mogu dogoditi strašne nevolje. Ja mislim da svoje vrijeme pro-

vodim korisno.. Kao i uvijek, prvo napišem domaću zadaću. Nakon nje ponovim predmete koji se nalaze na sutrašnjem rasporedu. Provjerim svoje obavijesti na Facebook-u i dopisujem se sa svojim prijateljima od oko pola do jedan sat. Prije treninga odem do Monike i Ivane. Pričamo o svemu i svačemu i prepričavamo razne dogodovštine. Nakon toga je vrijeme za trening. Dobro se zagrijemo i rastrčemo, a to je dobro za naš razvoj. Poslije treninga dođem kući, otuširam se, pa odem spavati. A sutra počinje novi dan. Znači, djeco, u slobodno vrijeme radite stvari koje volite, boravite na svježem zraku, idite na neke aktivnosti i družite se s prijateljima.

Stjepana Mišković 6.d

Čitamo, gledamo, slušamo...

Pišu: Matea Pranjic, Anna Ramović Dragunić, Josipa Vukić i Anita Bijelić

ŽIVOT JE LIJEP

Film Roberta Benignija, Život je lijep priča je o čovjeku koji se u nacističkom logoru bori protiv gladi i zločina humorom.

U logoru se skupa s njim nalazi i njegov sin kojemu taj boravak u logoru prikazuje kroz humor. Govorio mu je kada skupe 1000 bodova da za nagradu dobivaj tenk kojim mogu kući.

Kasnije on pokušava spasiti svoju ženu koja se isto nalazila u

logoru, ali odvojena od njih. Nije mu uspio plan koji je smislio da je spasi, uhvatili su ga i ubili. Na kraju se njegova žena i sin spase iz logora i vrte kući.

Film je snimljen po sudbini Benignijeva oca koji se u nacističkom logoru nalazio dvije godine. Film je dobitnik tri Oscara.

Gledajući film, osjećam se tužno zbog ljudi koji su se nalazili u logoru i koji su ubijeni.

Sretna sam zbog svih ljudi sto su se uspjeli vratiti svojim domovima i što su uspjeli preživjeti to mučenje u logoru.

Matea Pranjic, 8.d

ŽIVOT JE LIJEP II

Film Život je lijep prikazuje život konobara Guida, Židova, u vrijeme prije Drugog svjetskog rata te nakon njegova odvođenja u koncentracijski logor. Guido pokušava sinu prikazati život u logoru kao igru, kada skupe 1000 bodova, moći će izaći. Dodatna motivacija Gioscui da izdrži je i to što mu otac govori da pobjednik dobiva pravi tenk. Tijekom boravka u logoru, Guido na sve načina pokušava zaštititi sina zbog stra-

ha da ga ne vide nacisti jer su svu djecu i starije osobe ubijali. Ovaj film je ratni film koji sadrži određenu dozu humora. To se vidi kada Guido ismijava Hitlera i Mussolinija te njihovo mišljenje i vjerovanje da su Židovi niža rasa i da nisu ništa više vrijedni od

običnih životinja. U logoru se nalazi i Guidova žena Dora koja je pošla samovoljno. Dorin postupak je jako hrabar zbog toga što tisuće i tisuće ljudi moraju poći u logor, a Dora to čini zato što ne želi ostaviti muža i sina. Da snimi ovaj film, Benignija je inspirirala sudbina njegova oca koji je u logoru boravio dvije godine. Ovaj film ima tragičan, ali i sretan završetak zbog toga što se Guidovaa žrtva za svoju ženu i sina ipak isplatila i ostali su živi.

Anna Ramović Dragunić, 8.d

ANA I MIA

Kazališna predstava «Ana i Mia» govoreći o anoreksiji i bulimiji, istovremeno govori o razumijevanju, odrastanju, hrani, usamljenosti, hrabrosti, ali i o ignoriranju. Anoreksija i bulimija uništavaju. Daleko su od pubertetskih hirova i sebičnih traženja pažnje.

One su očajnički pokušaj uspostave kontrole nad vlastitim životom, ali pokušaj koji sam u sebi propada jer se pretvara u začarani krug iz kojeg je nemoguće izaći bez pomoći i

ljubavi drugog. Predstava je jako poučna. Osnovni motiv sceniskog događanja postaje pokušaj izlječenja, odnosno pokušaj da se ponovno uspostavi kontrola nad vlastitim životom. Pokušaja je puno, svaki dan obećava novi početak, ali donosi novi poraz. Život s anoreksijom i bulimijom tako se pretvara u začarani krug iz kojeg je nemoguće izaći bez pomoći drugog.

Josipa Vukić, 6.c

MI DJECA S KOLODVORA ZOO

do teških. droga. Još potresnija je činjenica da je ovo priča o djevojčici koja je s 12 godina počela pušiti hašiš, s 13 prvi put probala heroin. Postala je

prejak. Jedina nada joj je bio odlazak s kolodvora Zoo. Danas živi u Berlinu. Njezina istinita priča potresla je mnoge ljude diljem svijeta. Posebnost

ovisnicom. Ujutro u školi, poslijepodne s prijateljima narkomanima na berlinskom kolodvoru Zoo, u potrazi za mušterijama s kojima će prostitucijom namaknuti novac za

drogu. ove istinite, tragične priče je to što Christiane detaljno i otvoreno govori o tajnama djece ovisnika za koje se najčešće prvi put dozna tek kada ih droga ubije. Ona sada ima 47 godina i ima maloga sina, ali pošto se vratila drogi, socijalna služba je odlučila da ona nije sposobna skrbiti se o sinu pa su ga dodijelili baki.

Majka dvije godine nije znala za dvostruki život svoje kćeri. S petnaest godina Christiane je posjetila brojne ustanove za liječenje od ovisnosti. Ali sve je to ostalo na posjetama. Ništa joj nije pomoglo jer „turkey“ je bio

Ova tragična priča vrlo je poučna.

Anita Bijelić, 8.d

U zdravom tijelu, zdrav duh

Jedrenje je sport koji je ,izgleda,omiljen među učenicima naše škole.Predstaviti ćemo dvoje jedriličara, Pjerinu Baturina i Marina Radačića, koji postižu zapažene uspjehe i kojima je jedrenje hobi i ljubav. Pijerina stalno trenira jedrenje još od drugog razreda osnovne škole (kada je doznala za taj sport) . Postiže odlične uspjehe. Marin Radačić član je istog kluba kao i Pijerina,a zbog dobrih rezultata bliži mu se i ulazak u jedriličarsku reprezentaciju. Oni će nas upoznati s tim prekrasnim sportom, a Matea Pranjić sa svojim izborom- odbojkom.

Koliko dugo trenirate jedrenje?

PIJERINA:Treniram već četiri godine i toliko mi se sviđa da ne namjeravam prestati.

MARIN:Jedrenje treniram 3.5 godine.

Što nam možete kazati o tom sportu?

PIJERINA: To je sport u kojem se družiš s prijateljima, putuješ po Hrvatskoj i po svijetu. Stopljen si s morem i obasan suncem, razvijaš mišiće. Jedrenjem zapravo upoznaješ svijet.

MARIN:Jedrenje je najljepši sport na svijetu.

Kako ste se odlučili trenirati taj sport?

PIJERINA: Za njega sam saznala kad su nam u školi dijelili letke te nas malo provozali.Tako je počela moja čežnja za tim sportom.Roditelji su me podržali i tako

je to krenulo.

MARIN:Svi moji prijatelji su govorili kako je to odličan sport,probao sam,a vidim da se i isplatilo.

Što treba imati za jedrenje?

PIJERINA: Za taj sport potrebna je jedrilica , (klasa optimist),kormilo, pero, jarbol, lantina, vezice, jedro I svi važni konopi.

MARIN:Treba odijelo (ljetno i zimsko),pojas (obvezno) i čizmice,a možeš imati i rukavice i kapu.

Marine, šuška se da ulaziš u reprezentaciju. Što ti misliš o tome?

MARIN:Još se ne zna ,ali se stvarno trudim da u tome uspijem. Bilo bi lijepo ući u reprezentaciju i predstavljati svoju domovinu.

Pijerina, kolike su tvoje šanse da uđeš u reprezentaciju?

PIJERINA: Pa slušaj, ima nas 400 na kriterijskoj ljestvici pa nije tako lako biti u reprezentaciji. Marin se jako trudi da ostvari taj san, a i ja radim na tome.

Imate li previše obveza I kad stignete učiti?

PIJERINA: Jedrim najčešće vikendom, tj. petkom, subotom i nedjeljom, a kada nema škole, svaki dan.

MARIN:Kad voliš taj sport, uvijek nađeš vremena.

Vidim da imate pehare i uspomene iz svih krajeva Hrvatske....Gdje ste sve putovali?

PIJERINA: Najdraže mi je bila prva regata na Hvaru, regate u Crnoj Gori i u Rovinju, a voljela bih otići i na Jarun u Zagreb.

mjestu.

MARIN:Ja sam isto klasa optimist.

Što biste poručili djeci koja žele trenirati taj sport?

PIJERINA: Ja bih svoj djeci poručila da probaju taj sport pun zabave, života, a naravno, korisno provodite svoje slobodno vrijeme.

MARIN:Isprobajte taj sport jer je to najljepši sport na svijetu,zabavljate se,

a uz to jedrite,povezani ste s morem i naravno, putujete po svim Hrvatskoj i svijetu.

Želim vam puno uspjeha na budućim natjecanjima i da i dalje uživate trenirajući jedrenje.

Josipa Vukić ,6.c

MOJ IZBOR- ODBOJKA

Treniram odbojku već četiri godine. U početku sam je to bilo samo zato da se bavim nečim,da budem aktivna i da se ne dosađujem kod kuće.

Prolazili su mjeseci, a mene je sve više i više zanimala. Prije mjesec dana prebacila sam se u O.K. Marina Kaštela,zbog boljih uvjeta.

Ove zime išla sam s Kaštelima na zimovanje u Sloveniji. Bili smo sedam dana i bilo je ludo i nezaboravno. Svakog jutra imali smo treninge, a popodne bismo išli na skijanje ili klizanje. Prvi put sam stala na skije i mogu reći da je jako zabavno.

U početku je teško,ali brzo se nauči. Što se tiče ekipe koju sam imala,mogu reći samo najbolje. Upoznala sam mnogo prekras-

nih ljudi s kojima mogu normalno pričati i koji imaju slična razmišljanja kao ja. S njima sam ostala u kontaktu i nakon zimovanja. Sljedeća godine priprema- mo se za još jedno zimovanje,ali ovaj put u Austriji. Jedva čekam.

na nas zna biti ljuta zbog toga što ne dolazimo na treninge,a da joj prije toga ne javimo. Ljuta je što nekada ne poštujemo pravila koja smo se dogovorili i kojima se moraju pridržavati sportaši.

Odbojka mi je promijenila život. Naučila me puno toga. Odbojka traži da svi budu složni,da nitko ne smije biti u svađi jer takva ekipa nikada neće moći u potpunosti funkcionirati.

Matea Pranjić,8.d

Izbor literarnih i likovnih radova učenika naše škole

ČAROBNI GOVOR DJETINJSTVA

Jesen

Jesen stigla ,dane skratila
a ja bih se u ljeto vratila.

I jesen svoje priče piše
jer na drveću nema lišća više.

Dok marljivo ubiremo
jesenske plodove,
u školi skupljamo
pozitivne bodove.

Antonela Crnoja, 3.c

Jesenas

Ja prolazim ulicom tmurnom
gdje grane njišu teške lješnjake.
Gazim lišće suho
kao da drugog posla nemam.
A da to stablo ne postoji,
da mog prijatelja nema,
gdje bi moje utočište bilo?
Gdje bi moja sjena starost čekala?

I danas,
zadnja je lastavica odletjela.
Ja stojim na istom mjestu.
Šutke.
Promatram uokolo.
Suze me tište,
na mjestu mog lješnjaka
sada je parkiralište.

Lucija Šuto, 8.b

Čitanka

Moja čitanka je vrlo mudra i svaki
me dan nečemu pouči. U njoj ima
raznih priča ,pjesama,igrokaza,a
ponekad bude i zanimljivih izreka
ili pouka. Meni je najdraža priča
Anđeli jer je pouka te priče da su
svi ljudi jednaki bez obzira na boju
kože. Svaki put kada pročitam
neku priču, dođem do nekog no-
vog i zanimljivog saznanja koje
upotrijebim u nekom sastavu. Taj
se sastav mojoj učiteljici sviđa,pa
mi da pet,a sve to zahvaljujući
mojoj čitanci.

Julia Veljača 4.c

Jurica upoznaje Mudrost

Jednoga dana igrao se Jurica
loptom u dvorištu svoje kuće. Pri
jednom udarcu zapela mu je na
grani trešnje. Baš kad je pošao
po loptu, naišla je Mudrost i rekla
mu neka se ne penje sam nego
da zovne oca. Stane Jurica na
trenutak i shvati da je Mudrost
u pravu. Mogao je napraviti glu-
post i ozlijediti se. Zahvali Jurica
prijateljici Mudrosti što je naišla
u pravom trenutku, pozdrave se i
Jurica otrči kući pozvati tatu.

Ratko Majić, 3.c

Mudrost

Glupost je jako dugo gospodari-
la svijetom. Neki su radili male,a
neki velike gluposti. Mudrost je
sve gledala izdaleka,ali jedno
jutro skupila je svu snagu i spus-
tila se među ljude. U početku joj
je bilo teško jer su ljudi bili glupi.
Mudrost je otišla u školu i djeci
pokazivala kako glupost uništava
svijet. Djeca su ubrzo shvatila da
moraju biti dobra. .Svako je dijete
bilo djelić mudrosti u kući. Glu-
post je i dalje hodala svijetom, ali
je ima puno manje.

Jelena Muštra, 3.c

Tužna jesen

Gledam kroz prozor
i misli me muče
kiša i vjetar,
zatvorili su nas u kuće.

Ljeto je lijepo,
a tužna je jesen.
Plakati neću
čekat ću sreću!

Jesen će proći,
ljepši dani doći.
Tako to mora biti
kad ne možemo
prirodom upraviti!

Lucija Stipčić, 3.c

Jesen

Jedan vrabac kućici je prišao
i na krov sišao.

Zatim je stao
i u krošnju hrasta pao.

Priđi bliže,
zar ne znaš da jesen stiže.

Dosta si se odmarao
i po gradu šarao.

Toni Lasić, 3.c

Jesenski list mi priča

Lijep je jesenski dan. Na nebu
ni jednog oblaka. Šetam laga-
no kroz park,dugim puteljkom
punim žutih i zlatno-crvenkastim
listova. Bože,kako su lijepi! Pod-
ignem jedan s poda pa, držeći ga
ga na svom dlanu,kao da čujem
da mi priča. Pomilujem ga malo."
Eto vidiš",priča list meni ,"ovo je
naš mjesec listopad. Svi smo po-
padali i požutjeli,a naše stablo je
ostalo golo. Na proljeće bit ćemo
opet lijepe zelene boje."

Lucija Stipčić, 3.c

Leptir

Leptir je jako lijep kukac. Najviše
volim proljeće jer mogu uživati u
igri leptira. Vrlo ih volim. Njihova
šarena krila sličje mi na moje
najdraže bombone. Kad je lijepo
vrijeme, igram se na livadi kraj
moje kuće. Društvo mi prave lep-
tiri koji me podsjećaju na moje
vesele prijatelje.

Mia Vukman, 1.c

Žubor morskih valova

Pst..
Budite tiho!
Približava se.
Dođe pa me žuborom
tako glasnim pozdravi:
žub,žub....

Mrmrlja,romori
A mjesec ga prati,
Igra se i svojim
Sjajem ga zlati.

Josipa Vukić,6.c

Pustolovine 3.c

Ja sam kapljica vode. Jednog
sunčanog dana odmarala sam se
na svom bistrom izvoru. Sat posli-
je zapuhao je vjetar. Pojavili su se
mjehurići i grupa ribica. Ribice
su me svojim repom otkotrljale
sve do vodopada. Jako sam se
uplašila jer se bojim visine. Ribice
su me odgurnule i pala sam u ri-
jeku. Struja me sve brže vodila
do ušća. Odjednom je sve post-
alo mirno. Ugledala sam predivan
listić i on je postao moj dom.

Ratko Majić, 3.c

Ja sam mala,prozirna kapljica.
Dio sam rijeke Jadro. Doživjela
sam mnogo pustolovina,pa sam
odлучila ispričati jednu. Jednog
dana odmarala sam se na izvo-

ru. Ubrzo je počelo nevrijeme.
Trgnuo me snažan vjetar i bacio
me niz vodopad. Osjećala sam
da me druge kapljice čudno
gledaju. Mislile su da se pravim
važna,ali nisu znale da me vjetar
nosi. Nisu osjećale bol kao ja.
Tako sam stigla do korita. Tu me
vjetar ostavio da se odmaram.
Nakon nekoliko sati opet se po-
javio i odveo na desnu obalu,pa
na lijevu i tako do ušća. Na ušću
mi se nasmijao i pustio me da
okusim morsku vodu. Tu je moja
pustolovina završila i od tada
sam dio mora.

Jelena Rapić, 3.c

Ja sam jedna mala kapljica,ovo
je moja pustolovina. Jednog
sunčanog jutro moji prijatelji i ja
igrali smo se i poskakivali u vodo-
pad. Naletio je jak vjetar i otpu-
hao me u velik val. Najprije sam
se prestrašio,a zatim je to postalo
jako zanimljivo. Uzbuđenje je
bilo još veće kad sam u tom valu
došao do padine. Tad sam bio
vodopad,ali ubrzo mi se počelo
vrtjeti u glavi. Izgubio sam se i
naišao sam na cvjetić koji je bio
tužan. Poskočio sam i poprskala
ga. Cvjetić se osmjehnuo. Zatim
je jedna velika ptica sletjela i
skrila me u svoje krilo. Kad sam
pogledala dolje, vidjela sam
svoje prijatelje i skočila ponovo
k njima. I tu završava moja pus-
tolovina od izvora prema ušću.

Ivo Orlić, 3.c

Toplina Božića Igrokaz

Likovi:
pripovjedač,
djevojčica Lena,
mama Mira,
tata Mirko,
djevojčica Anđela,
dječak Gabriel,
1. i 2. anđeo,

1.dječak Marko i djevojčica Ana.
Pripovjedač (sjedi u kutu na stolici
i pripovijeda): "Bilo je to na Božić,
uoči obiteljske večere. Dok je majka
pripremala stol za večeru, Lena je ot-
vorila svoj božićni poklon."

Lena (histerično, nezadovoljno baca
majicu): Molim, što je ovo?! Jesam li vam
lijepo rekla da želim laptop, a ne neku
glupu majicu!

Mama: Lena, ti dobro znaš da ove go-
dine tata nije radio zbog snijega i hlad-
no je pa nemamo za hranu, a kamoli za
laptop!

Lena (ljutito): Mrzim vas! Sad će mi se
svi smijati i rugati zbog te glupe majice.
(bijesno izađe vani i zalupi vratima)
Tata (ljutito): "Lena, da si se odmah vrati-
la!"

Majka: "Ma pusti je, smirit će se ona!
Znaš da je uvijek bila eksplozivna!"

Pripovjedač: "Lena je pozvala svoje
prijatelje Anu, Luku i Marka da se
idu malo prošetati. Slušali su metal.
Uskoro su ugledali promrzlu djevojčicu
koja na sebi ima samo staru, poderanu
haljinicu. Bili su bezobrazni i počeli joj
se bahato smijati."

Djeca (podrugljivo): "Ha-ha-ha-ha!"
Ana: Pogledajte onu tamo djevojčicu.
Kako joj je ružna odjeća!
Marko: Baš je ružna i odvratna! Lena,
što ti misliš o njoj?!

Pripovjedač: "Vidjeli su dva čovjeka u
bijelom kako idu prema njima. To su
bili anđeli, no djeca to nisu znala."

1. anđeo: Zašto se izrugujete ovoj
maloj umiljatoj djevojčici? Ona zapravo
ima jako dobro srce i dušu i zaslužuje
pomoć!

Lena: Ja mislim da ovi imaju pravo!
Samo, niste nam rekli tko ste vi?

Ana: Slažem se s tobom, Lena! Tko ste
vi?

2. anđeo: Mi smo anđeli i donosimo
vam mir.

(Anđeli odlaze, zbor počinje svirati,
a anđeli, Lena i Ana pjevaju božićnu
pjesmu, "Djetešce nam se rodilo")

Luka i Marko (začuđeno): Daj Ana...
Lena... pa što je vama?!

Ana i Lena: Samo želimo biti dobre i
pomoći ovoj promrzloj djevojčici!

Luka: Iznevjerile ste me... Ja idem
.Marko, hoćeš i ti sa mnom?!

Marko: Naravno.

Ana (prilazi djevojčici, grli je i pomaže
joj da se digne s poda): Hej, ti! Nisam te
mislila povrijediti! Molim te, oprost mi
!

Lena: Molim te, oprost i meni!
Djevojčica (plačući): Hoću!
Lena i Ana: Ali zašto i dalje plačeš?

Djevojčica: Hladno mi je, usam-
ljena sam i nemam s kime proslaviti
Božić. Prije sam sa svojim roditeljima
dočekivala Božić u velikom veselju, a
sad ne znam što da radim sa sobom...

Ana (daje joj svoju jaknu): "Evo ti moja
jakna, meni ionako nije hladno. A gdje
su sada tvoji roditelji?"

Djevojčica (mucajući): Ja..ja..nemam
roditelje. Moji roditelji su umrli prošle
godine u nesreći, a naša jedina teta je
dobila infarkt kada je čula tu groznu
vijest pa smo ostali sami živjeti u parku.
(Ana i Lena zagrlje djevojčicu.)
Djevojčica: A što vi radite na ovoj
hladnoći vani?

Lena: Roditelji su mi za Božić kupili
nešto što mi se nimalo ne sviđa pa sam
bila ljuta na njih, ali sad sam shvatila da
je najvažnije imati obitelj!

Ana: Moji nisu kod kuće. Možemo li
slaviti Božić kod tebe? Naravno, ako se
tvoji roditelji slažu.

Lena: Naravno!

Djevojčica: Pa ako tvoji roditelju do-
puste, onda bismo mogli. Samo mo-
ramo naći mog malog brata.

Pripovjedač: "Išle su jako brzo i našle
ga kako sav promrzao sjedi u parku i
očekuje svoju dragu sestricu.
(Lena mu je dala svoju jaknu)..

Dječak: "Hvala ti, Lena! Tvoja jakna je
jako topla."

Pripovjedač: "Odveli su njega i njegovu
sestricu do Lenine kuće."

Ana, Lena, djevojčica i dječak (ulazeći u
Leninu kuću): "Dobra večer!"

Mama: Lena, baš nam je drago što te
vidimo! Već smo se zabrinuli! Gdje si do
sad?!"

Lena: Nemate razloga za brigu. Ovo su
naši novi prijatelji. Sami žive u parku pa
su malo došli k nama.

Tata: U parku? Zašto ne biste ostali
ovdje, s Lenom? Možete cijelu zimu
živjeti kod nas. Gdje ima mjesta za
troje, ima i za petero. A ti, Ana, gdje ćeš
ti?

Ana: Moji roditelji nisu kod kuće pa,
ako ima mjesta i za mene, ja bih ostala
s vama.

Tata: Naravno da ima mjesta za tebe."

[Lena u međuvremenu donese kesu sa
svojom starom odjećom.]

Lena (pružajući kesu djevojčici): "Izvoli!
"

Djevojčica: Hvala vam! Nikad u životu
nisam imala ljepši Božić i dobila ljepše
darove. Hvala vam svima.

Djevojčica (udari se po glavi): Zabo-
ravila sam vam se predstaviti..Ja sam
Anđela, a ovo je moj brat Gabrijel.
(Svi se nasmiju.)
Mama: Idemo, djeco..Vrijeme je da
krenemo na polnoćku!

(Svi su se uredili i kenuli na polnoćku.
Zbor počinje svirati pjesmu, "Zvončići"..
Kada se pjesma završi svi dođu pred
publiku, uzmu se za ruke i naklone se..
Pripovjedač je ostao.]

Pripovjedač: "I od tada se Lena promi-
jenila i bila zadovoljna s bilo kakvim
poklonom koji dobije. Zнала je da je
sretna jer ima tako plemenitu obitelj.
Anđela i Gabrijel još dugo su živjeli
s Lenom i njezinim roditeljima kao
prava sretna obitelj."

**Marija Burečić, Danijela Čurić, Ana
Marija Mišetić i Stjepana Mišković,**
6.d

Očima srca i mašte

Put na Mjesec

Cijelu večer nisam oka sklo-
piti mogao. Uzbuđenje je
vladalo mnome. "Ipak ću
otkriti novi svijet!" mislio
sam. Svanulo je i to jutro. Mnogo je
ljudi došlo da vidi taj događaj.

Tu je bila moja posada: Jean
Rick, Tommy i ja. Krenuli smo u
svemir. Bili smo uzbuđeni. Još
malo pa krećemo! 3,2,1....Pali! Bio
je to krasan prizor. Sve više smo se
približavali Mjesecu. Kometi i sateli-
ti letjeli su oko nas. Počeli
smo kružiti na dvadesetak
kilometara oko Mjeseca,
Odlučili smo se spustiti. "Ja
hodam po Mjesecu!" usk-
liknuo sam dok me Tommy
snimao. Našu smo letjelicu
ostavili pokraj kratera.
Uživao sam gazeći po tvr-
doj Mjesečevoj kori. Svaki
trenutak ponosa i sreće di-
jelio sam sa svojim timom.
Ovaj je novi svijet pose-
ban. Na njemu se osjećam
bezbrizno i sretno, kao da
sam ponovno rođen. Zasi-
gurno bih volio živjeti ovdje.

Ne bih imao obveza, sanjario bih i osvježio
svoje misli. No, vrijeme je da se vra-
tim na Zemlju. Čekaju me nove ob-
veze i nove odgovornosti. S tugom
u srcu pozdravljam svoj čarobni
Mjesec koji je na mene ostavio velik
dojam. Ovo je sigurno bilo najbolje
putovanje u mom životu. Vraćam se
domu i napuštam beskonačan svi-
jet u kojem vladaju mir i tišina. Kada
smo ušli u tane i krenuli, Tommy
je ugledao velik meteor. Išao je
prema nama brzinom svjetlosti.
Udario nas je a mi smo se ljuljali
kao ljuljačka na vjetru. Meteor nas
je usmjerio prema Suncu. Već sam
osjetio kako me prže Sunčeve
zrake. Odlučno sam rekao: "Idemo
obučiti naše protusunčevo odijelo,

idemo istražiti Sunce!" Jean Rick
i Tommy su pristali. Obukli smo
protusunčevo odijelo i zakoračili na
Sunce. Bilo je čarobno. Svi ti kon-
trasti narančaste magme i elektro-
na stvarali su novi svijet. Odjednom
naidemo na pećinu. Bilo je mračno,
unatoč Sunčevoj svjetlosti. "Možda
tu ima života!" kažem veselo. Kad
smo zašli u špilju, zaista, tamo bi-
jahu mali elektromagnetski ro-
boti. Bili su 30 puta pametniji od
čovjeka jer su, za razliku od nas, oni
programirani u posebnoj tvornici u
špilji. Svaki dan proizvodila bi se 3
Elektronita, kako smo ih mi nazvali.

Pozdravili smo se s njima. Sjeli smo
za magmatski stol. Porazgovarali
smo pomoću mimike jer nismo znali
njihov elektromagnetski jezik. Mim-
ikom su nam pokazali da imaju svo-
ga Zaštitnika, vatrenu pticu Felixa. "I
tako", mimikom će oni nama, "prije
mnogo godina na Sunce je pao me-
teor. Iz njega je izašla mala ptica.
To nije bila obična ptica, to je bila
ptica od plamena, kako su je zvali.
Hranila se magmom. Sada je nara-
sla u svoju maksimalnu veličinu.
Nazvali su je Felix, što na njihovom
znači "zaštita". Tako ih ptica čuva i
dan danas, zahvaljujući svojoj snazi
koju crpi kada je na najužarenoj
točki Sunca. Mi smo ih začuđeno
gledali. "Ljudi, ljudi," reče Jean
Rick, "eno meteor!" I, zaista, bio je

to meteor. Elektroniti pozovu Felixa
svojim čarobnih obredom. Felix se
zaleti u meteor i on se rasprši. Svi
su se divili njegovoj snazi. Kada
uništi meteor, Felix krikne svojim
paklenim, glasom i odleti ponosno.
Nastavili smo razgovarati s Elektro-
nitima. Nismo bili svjesni da ćemo
uskoro biti napadnuti. Oni nastave:
"Prije mnogo godina naš su planet
napali Ledoniti s Neptuna. To su
strašna čudovišta ledene krvi. Tada
još Felix nije postojao. Bojimo se da
će nas opet napasti."

Kad zaista, u daljini, ukaže se Le-
donitski Spaceship. To je svemirski brod
otporan na sve osim leda. Felix im ne
može pomoći. No, tada se je umiješao:
"Može nam Felix pomoći! Imam
cjepivo koje ga može na jedan dan
pretvoriti u ledenog Felixa." "Bravo!",
"Hajde, pozovite Felixa da ga
cijepim!" kažem ja. Felix krene u
bitku. Ledoniti su pucali na njega
svojim Ledo-raketama. Ranili su
mu krila. No, tada Felix iz svog
ledenog grla izbaci ledenu lavinu
koja raspolovi Spaceship na pola.
Felix mu zada završni udarac. Skupi
spoji ruke i iz njih izbaci polarnu
kuglu koja odnese Spaceship kao
kugla čunjeve. Ledeniti i Spaceship
padnu na Sunce i otope se... Svi su
slavili Felixa. Napravili smo veselu
povorku.

Odjednom čujem zvuk zvona: zvrzz,
zvrzz...

"Sine, hajde u školu, zakasnit ćeš"
reče mama. Ipak je sve to bio samo
san.

Mate Prnjak, 6.d

Putovanje u budućnost

Godina je 2030. Tehnologija se sve više usavršava. Michael Johanson 2028. izmislio je vremeplov za putovanje u budućnost. Ove dvije godine skrivao je svoj izum. Odlučio mi ga je pokazati.

Zadivljeno sam stajao ispred granice sadašnjosti i budućnosti. Vremeplov me pokretao pomoću ručke, a ona je pokretala 28.000 vati. Dovoljno da vas povede na bilo koju točku budućnosti. Ja sam izabrao kraj svijeta -apokalipsu. Vremeplov me odveo tamo. Kad sam došao, imao sam što za vidjeti. Ljudski um unaprijeđen je do savršenstva. Nema siromašnih, samo bogati ljudi s kućama od kristala. Automobili su tu nepoznata riječ. Jedino prijevozno sredstvo je leteći tanjur te podzemna željeznica u kojoj vlak dostiže brzinu od 16.728 km/h. no, što će im sva ta tehnologija, kad nitko nema prijatelja. Svaki dan izbija novi rat za moć i tehnologiju. Zemlja je doslovno napukla. Jedin krivac su ljudi, ljudi znanstvenici koji pokreću ratove. Niti jedno jedino živo biće nije normalno, osim mene. Svatko svakome na-

Mate Prnjak, 6.d

nosi bol radi proučavanja novih elemenata koji mogu unaprijediti tehnologiju još više. Nitko se ne pita: "Što će biti sa Zemljom?" Sakrio sam se iza zlatnog stupa i promatrao krvoproliće na bojnopolju. Žalosno je gledati te uzaludne ratove. Zašto ljudi žele još, a mogu se zadovoljiti ovime što imaju? Sva prirodna bogatstva su uništena. Na ovom planetu vlada mržnja i negostoljubiv-

ost. Ovakav planet ne želimo gledati u budućnosti, no ako se ljudi ne promijene, ove moje pretpostavke sigurno će se ostvariti. Sada idem, ne želim gledati ovu mržnju i sukobe koji ničemu ne vode. Pri odlasku se okrenem, a tamo, na bojnopolju, Zemlja popusti pod utjecajem ljudi. Vulkan izbacuje magmu, koja povuče sa sobom u smrt sve ljude. Sva tehnologija i znanost raspadne se kao kula od karata. Sve što su gradili stoljećima, svojim su nemarom ljudi uništili u trenu. Nema, uništavanje, rušenje zemlju su iscrpili do krajnjih granica. Svi viškovi kemikalija koje su bile potrebne za izradu novih stvari i tehnologija, bili su proliveni uokolo. Tako su ljudi na neki način otrovali zemlju i uništili je.

Kada se Zemlja razruši kao zgrada od papira, ja uletjem u vremeplov i otiđem. Ipak mi je draže živjeti sada, nego da živim u vrijeme apokalipse. Učinimo sada i ovdje sve da do nje ne dođe.

San

Noć je. Čak ni zvijezde ne sjaje kao uzaludna nada da nije već došao kraj. Gusti mrak omeđen je zidovima koji se međusobno približavaju, zatvarajući se i tvoreći ovaj oduran osjet klaustrofobije koji polako prožima moje misli. Otvorih usta želeći vrisnuti hrabro i bez straha, no pri jednom pokušaju osjetim jedino

bol, čistu bol. Usne zapečaćene kletvom, ušivene koncem sestara sudbine. Uzaludno ih pokušavam otvoriti, no umjesto krika javi se patnja.

Glasovi počnu žuboriti mojim mislima, bezobrazno se rugajući mojoj sudbini, neprestano ponavljajući što me očekuje u mraku, što u njemu čuči, Cereka se. Krezubog osmijeha i trulog daha. Ružna tišina odjednom zavlada ovdje. Glasovi crnih misli umuknu, sve pjesme nestanu. Jedino ostaju tihi i spori otkucaji srca koji polako odmiču u beskraju tminu, no i njih tišina proguta. Napokon...

Monika Miše, 8.d

Crvenkapica sa znanstvenog gledišta

Temeljeći svoju odluku na pretpostavci da je prijeko potrebno posjetiti baku u skladu s potrebom transformiranja rodbinskih odnosa i podupiranjem obiteljskog povezivanja, Crvenkapica je donijela važnu i neodgodivu odluku - posjetiti baku na njenom malom seoskom gospodarstvu.

Iz potrebe da skрати vremensko razdoblje pješaćenja, za put je odabrala prečac i uštedjela 2 h. Sa sigurnošću može se reći da njena procjena nije bila točna zbog učestalih zastajanja iz želje da ekološki neosvješteno uništava prostore popunjene biljkama iz porodice kritosjemenjača. U jednom od brojnih takvih pothvata prekinula ju je životinja pod nazivom vuk (lat. *Canis lupus, sivi vuk*) na čijem se staništu upravo nalazila. Izazvao joj je osjećaj straha i ubrzano otkucavanje

srca laganim uzvikom koji je glasio: „Bu !“. Doznajući sve potrebne podatke u vezi s mjestom stanovanja Crvenkapičine uže obitelji, Vuk se podvrgnuo pothvatu da preduhitri Crvenkapicu u točno 8 h i 46 min. Sklop okolnosti za baku nije bio pozitivan kada ju je na vratima dočekaao Vuk i počastio se obilnim obrokom. Sat i 15 minuta kasnije, Crvenkapica je na ta ista vrata pokucala tri puta u razmaku od 4 sekunde na što je dobila odgovor da može ući u objekt stanovanja. Sumnju kod nje izazvale su Vučje uši koje su bile dugačke 10 cm i 3 mm, te usta koja su se otvarala za 180°. Vuk nije čekao, već je konzumirao i Crvenkapicu također. Polegao je trbuh na primitivni ležaj te se tako pritajio nakon počinjenja kobnog zločina. Ali, igrom slučaja, pronašao ga je tajni agent kojemu je poslovno ime bilo „Lovac Luka“ i izveo na njemu rutinsku operaciju izbavivši baku i Crvenkapicu iz trbuha. Spasivši dva života, odlučio je poštediti i treći te je Vuka, uz dogovorenu nagodbu, pustio na slobodu.

Lucija Šuto, 8.b

Da je meni vjetar biti

Da je meni vjetar biti

cijelim svijetom prolaziti.

Letio bih preko mora i planina, preko livada i ravnina.

Gledao bih sa visine razna mora i doline.

Ivan Buličić, 3.c

Jelka Jela

Svi ste sigurno čuli za božićno drvce jelku pa je ova priča baš o njoj. O jelki koja je dobila neočekivano. Bilo je šesnaest sati. Jelka Jela česljala je svoje grančice i hvalisala se drugima: "Ja ću ove godine ići u najljepši stan, u najbolju obitelj i okitit će me najljepšim ukrasima, jer ipak sam najgracioznija od svijeta". Druge jelke nisu voljele Jelu jer je bila prava hvalisavica. Svako jutro ptičice su joj nosile eterična ulja. Kad joj je bilo hladno, grijale su je, a kad joj je bilo vruće, hladile su je. Bila je prava dama. Tako jednog dana stiglo je dugo iščekivano jutro. Jela se spremila i podrugljivim smiješkom pozdravila prijateljice. Vozila se tri dana, i putem je upoznala mnogo novih prijatelja koje je čekala slična sudbina. Tri dana je prošlo i stigli su. Kuća izvana nije bila baš bajna, no to je valjda jer je iznutra predivna, pomislila je. No kad je ušla, skoro su joj iglice otpale s glave. Pjesma, djeca, buka, pa ona nije toga dostojna. Kada su je počeli kititi, jako se razočarala jer su kuglice bile sasvim obične, najjeftinije u gradu. Tada je shvatila da se nalazi u sirotištu, okićena pokvarenim svjećicama. Stajala je tu danima misleći da je ponižena, ali ta djeca su je voljela, ona je njima uljepšala Božić. Počela se s njima družiti, svaku večer učila ih je novim pjesmama. Zajedno su radili kolačiće i plesali. Jela ih je zavoljela. No, došlo je i vrijeme njena odlaska. Djeca su plakala, ali Jela im je pokušala objasniti da je njezin odlazak neizbježan. Za kraj su pojeli najljepše kolačiće, otpjevali najdraže pjesme i Jela je otišla. Iako djeca nisu znala, grijala ih je do kraja zime i bila je s njima svakog idućeg Božića.

Marea Biočić, 6.a

Moje ca je sve samije

Baba moja

Jednog lipog sunčanog dana mater me poslala kod babe. Brzo sam iša do nje. Dok sam se penja starin izlizanim kamenin skalama, ćutija san vonj murtile. Murtila je rasla u staron potu. Drvena vrata su zaškripala i baba se pojavila. Bila je zadovoljna šta me vidi. Ja san joj potrča u zagrljaj. Pala joj je crna marama koju je vezala na glavu. Imala je traversu povrh šarenog pandila, a na nogama šlake boje meda. Volija san ja svoju babu puno. Činila je one lipe kolače, vonjala je cila kuća. Volija san njen topal i nježan zagrljaj. Samo zapamti, baba je puno dobra i voli te najviše na svitu.

Stipe Kranjc, 4.a

Moj grad

Šetan svojim gradom, uvijek iste face, stara teta Luce gre bacit škovace.

Čin se malo smrkne, poslin šeste ure, svi bižu u kuću zatvaraju škure.

Najlipje je liti, ima puno svita, recite to svakom ako vas upita.

Tea Miše, 4. a

Moj grad

Moj grad ča jema dosta kala deboto uvijek turiste pozdravlja. Svi judi uvijek dolaze i zadovoljni odlaze.

Ante Burilović, 4.a

Maslina

Plemenita, Dugovječna, često neobrana, ponekad zaresla u draču, i žujave ruke težaka srasle s granan masline.

Josipa Vukić, 6.c

Srića

Srića je za me pivanje tica, Veselje, pisma, vedra lica. Balun u parku, Mol u moru, Galeb u zraku. Familija za obidon, Prijateji svi. Baš smo sritni mi!

Josipa Vukić, 6.c

Terina

Svi znamo šta je terina, zdila, posuda, kako očete. U svakom slučaju ulit ćemo u nju juvu, oli ćemo stavit salatu, njoke, pašticađu. Nije bitno, duperat ćemo je za obid oli večeru. Siguran san sto posto da niste nikad čuli da su u stara vrimenta dica u Trogiru igrala igru koja se zove terina. Kad bi in u školu bilo dosadno, oni bi utekli na Marmontov spomenik koji još i dan danas stoji iza starih zidina kule Karmelengo. Igru terine igralo je šest igrača, baš koliko jema koloni na Marmontovu spomeniku. Svaki bi lega bočno između dvi kolonete i tako bi zatvarali krug pa je sve skupa parilo ka terina. Ruka koju bi ispružija, služila bi mu ka branka, a davali su se oguljenon teniskon lopticom. Oni koji bi da najviše

golov, bija bi pobjednik. I sve bi bilo dobro dok profesur ne bi posla nekoga učenika da ide po mater onome šta je uteka. Onda bi mater ostavila sve i drito se uputila iza kule. Uzela lopticu, istukla svoje dite kuvačom po kostima i poslala ga nazad u školu. On bi tri dana bija miran pa bi onda opet uteka igrat na terinu.

Hrvoje Mikelić, 8.a

U konobi moga dide

Jednog dana išla sam u didovu konobu. U konobu nisam odavno bila. Stala sam isprid i gledala u stara drvena vrata. Dok sam lagano otvarala, čula se škripa starih zarđalih britvela. Kad sam zakoračula unutra, osjetila sam vonj slanah srdela i incuna. ćutila sam i vonj mriža koje odavno nisu bile u moru. Kroz mali prozor čula sam krik galebova i čakule ljudi koji su prolazili ulicom. Brzo sam izašla i zatvorila konobu. Otrčala sam do rive. Ribari su se vraćali iz ribe. Uvatili su puno ribe a najviše srdel. Bija je to pravi morski prizor. More je bilo mirno i kupalo se u zalasku sunca.

Nikad ne bih prominila svoj lipi zavičaj. Vonj srdela, more i krik galeba, sunce i pismu... i ča još mogu poželit.

Mia Klarić, 4. a

Smokva

Ogoljela cabla smokve nestala u zrcalu mora.

Stjepan Zeko, 6.d

Pašike

Svaki grad jema svoj stari i novi dil. Mi u Trogiru jemamo Pašike. To je dil grada u kojemu su bile obične težaške kuće. Svit ča je to sta, bija je puno mižeran. Ma nikor od njih nije zaraj toga bija puno dišperan. Težaška kuća je bila obična i od kamena. Jemala je skale i balaturu s pitarima murtile. Doli je bila konoba, na prvi pod komora, a na drugi pod, ka u potkrovju, je bila kužina. To je bija mali komin i komoštre sa bronzinom. Povrh njega visilo je suvo meso koje se dimilo pa je kužina bila sva crna. I ni bilo težaške kuće koja ni jemala tovara. Ona poboja je jemala konja, a pokoja i kar. Bilo je to i drugi beštij: prajci, kokoši, a dikod i koja koža. Naši stari znaju se spominjati tega vrimenta ča je pasalo. Pozavečer kad bidu se težaci vraćali iz poja doma, bija bi pravi šušur. Pusti tovari, mazge, kari, koža vezana iza kara... Sve je prišilo iz poja prema Pašikama. Pri bi težaci radili po cili dan u poju. Sobon bi nosili bokun kruva i pinku bevande. A kada bi se vratili doma, onda bi obidvali. Obično je bija pjat angriza, oliti pjat zeja, popili bi žmul vina i Bog te veselija. I pored svega truda i muke, znali su zapivat pismu, onu našu dalmatinsku, koja sve izliči.

Sada višje tega nima.

Mia Tomaš, 6.c

Ribolov na Drveņiku

Budi me vapor, a dida šapje, vrime je i meni teško ni.

Za suncen naša batela gre, srce mi puno lipote.

Josipa Vukić, 6.c

Uzburkano more

Bura zavija, na more valove šaje, a ono se jidi i urla.

Batele se bore s moćnim valovima i otimaju se konopima.

Gledan uzburkano more i prve kaplje kiše brišen sa svog čela

Ivana Ćudina, 6.c

Težak

Po poju gre koraka teška, brige mu ramena pritisle.

Sića se valcera žita, bure ča mu klasje njiše.

Sića se zlatnih žica mandolina i pisme ča pojem odzvanja.

Staze zaresle u travu, ruke sve slabije.

Dica su naresla. otišla, prijateji tko zna di su.

Žive samo sićanja na mladost zapretanu u sjeni prošlosti.

Mate Prnjak, 6.d

Litnji san na škoju

Ariva je vapor, Svit se skupija na porat, dozivje se i viče.

Kuće lipe, kamene, zovu nas u svoje toplo krilo.

Na ponistran koltrine vijore se na meštralu.

Iz daleka ćutin vonj maslinova uja, i pečenih srdel.

Sunce polako gre k zapadu, zbonacalo more.

Moj škoj sniva svoj litnji san.

Filip Barač, 6.c

Gajeta

Stari ribar mrižu plete u ladu smokve, isprid kuće kamene.

Na otoku pustu čuje se krik galeba.

A gajeta mala ljuljuška se na vitru.

Marija Burečić, 6.d

Naš svijet

Četrnaest godina osmog ce

Ah,da!Napunila sam četrnaest godina. Ništa posebno. Isto kao i uvijek. Ujutro u školu,popodne opet učiti,pa navečer u krevet i opet ispočetka. Mrzim kad kažu da nema problema. Uvijek ima problema. Najčešći problem je loše društvo. Lako je upasti u loše društvo,no ja sam odlučna i smatram da mi se to neće to neće dogoditi. Ja imam cilj završiti školu i imati dobar posao. Drugi problem su svađe s roditeljima. Često mislimo da smo u pravu i da smo "popili" svu pamet svijeta. Poput svađa s roditeljima,često su prisutne i svađe s nastavnicima.Prepiremo se i odgovaramo im. Nastavnici nam žele samo da uspijemo u životu. Mnogi kažu da nemaju ljubavnih problema,no sigurno ne govore istinu. Polako se počinjemo zanimati za suprotni spol. Uređujemo se za simpatije. Problema s ocjenama je bilo malo,no u drugom polugodištu sam se počela popravljati. Jedino me matematika zeza.Tako je mrzim!Majka mi govori da moram vježbati,ali ja je ne slušam niti malo.Kad malo bolje promislim, roditelji mi samo žele dobro. Obožavam svoj razred. Kad sam s njima,nikad nije tmurno i tužno,uvijek šala i veselje. Pomoći ćemo jedni drugima,no ima i trenutaka kad smo sebični,što je normalno jer se nalazimo na pragu vrata za ulazak u svijet odraslih. Ovih četrnaest godina uopće ne doživljam kao nešto posebno! Jedino mi se sviđa to što smo zreliji i ozbiljniji. Upravo sam nešto slagala! P.S. Zadnja rečenica je Anina!!

Andela Babić

U svojih četrnaest godina dosta sam upoznao život,iako mislim da trebam još puno učiti o njemu.Ipak, sada već dosta znam o svojim vršnjacima i o onome što sve ide uz ove godine puberteta. Smatram da roditelji nekoj djeci puštaju malo više nego je potrebno za njihovu dob, posebno što se tiče izlaska u grad u večernjim satima i ostajanja do kasnih sati. Mislim da to nije za moju dob jer sam ipak još uvijek u osnovnoj školi,a za izlaske ima vremena. Ne volim kada djeca po školi "zezaju" nastavnike i rade nered. To pokazuje kako je dijete odgojeno. U ovom razdoblju tre-

bamo znati da je potrebno odrasti i ne ponašati se kao djeca jer to više nismo.

Mario Blajić

Svaki dan isto: "Antonia,uči", "Antonia,spremi sobu", "Antonia ovo,Antonia ono. Moj odnos s roditeljima je dobar.. Tu i tamo neka svađa, jer mislim da su strogi .Ili sam ja stvarno lijena? Jednostavno mi se ne da više ništa raditi,nego samo leći na krevet i sve prespavati. I,naravno,da je hladnjak kraj mene. Ocjene su dobre,ali ona kemija,ma ja ću je ispraviti ne zvala se Antonia. U inat svima, pogotovo mojim roditeljima. Ponašanje u školi je solidno..Dobro, nije! Stalno pričam, pričam i pričam. Al' što se može. Nisam ja stvorena samo da šutim. O "šopingu" da ne govorim. Uživljena sam u to. Samo da mi je još sto stvari. Sve u svemu mogu proći.

Antonia Crnoja

Mi djeca u pubertetu mislimo da je život težak. Škola je najveći problem. .Meni je škola ustanova u kojoj učim, ali neki predmeti mi zadaju muke pa ih ne volim. Škola mi služi i za upoznavanje novih prijatelja. Imam dobru ekipu s kojom sam od 4. razreda i s kojima mogu sve. Jedan od naših problema su roditelji koji nam zapravo nisu problem, ali ih mi tako doživljavamo. Dobijemo li lošu ocjenu, izvlačimo se time da su svi dobili lošu ocjenu. Nekad i prešutim ocjenu pa nastaju problemi kad netko od roditelja dođe kod razrednice i počne pametovati. Tad se pravimo da sve razumijemo.

Ante Galić

Nekada imam osjećaj da je to previše za mene. Previše u smislu onoga što se od

mene traži i očekuje. Svi traže:nastavnici traže da učimo,roditelji također i uz to ako je moguće što bolje ocjene. Nije baš tako lako dobiti dobru ocjenu svaki put. Nekad, kada sa m depresivan teško me se natjera da učim i vježbam. Ponekad jednostavno nemam volje i naravno to platim lošom ocjenom. Ta neugodnost me pogodi,ali i natjera i osvijesti da postanem svjesniji i odgovorniji. Ali nije to lako. Obećam sebi,roditeljima i razrednicima da ću biti odgovorniji i ozbiljniji,ali ...uvijek postoji ono ali. Osjećam pritisak i u školi i u kućijer nešto što je njima loše,meni i ne izgleda u datom trenutku tako loše. Ali kad vidim da mi vrijeme curi i da ga je svakim danom sve manje,ozbiljno se uhvatim posla. Osim što ponekad sa školom nije uvijek onako kako bih ja htio, nejasna su mi i moja raspoloženja. Čas se osjećam sretno,čas depresivno. Jedan tren sam raspoložen,a drugi sam već nervozan,iako ne nalazim pravi razlog za to:jedan dan volim ono,drugi dan ne volim,odgovarami samoća pa ne odgovaram.U jednom danu smjena raspoloženja i ponašanja,od proljeća do zime .A valjda je takav pubertet. Ne znam je li gore meni ili onima koji me okružuju.

David Krišto

Nije lako nama četrnaestogodišnjacima. Bar se nama tako čini. Mislim da je većina nas jedva čekala 8. razred i tek sad shvatila da to zapravo i nije ništa posebno, a s time su došli i novi problemi: ocjene, ljubavni problemi i ponekad male svađe s roditeljima. Počinjemo zanemarivati ocjene i više vremena provoditi pred kompjutorom i TV-om. Moji roditelji često polude kad idemo u šoping jer ja kupujem stvari koje mi i nisu toliko potrebne, a one što bih trebala, naravno ne. Pa šta?! I Vi ste jednom imali 14 godina, pa i sami znate kako je to. Mladost – ludost...

Ines Perkić

Mojih četrnaest godina

Četrnaest godina misli, osjećaja, razmišljanja. Uskoro će kraj osmog razreda,otići ću u srednju školu. Odrast ću. Ne želim. Ne želim ući u taj svijet odraslih. Svijet briga. Svijet koji se,iz dječjih očiju,čini dosadan i nerazumljiv. Želim odrastati u svijetu sreće,zabave i bezbrižnosti. Nažalost,to nije moguće! Svi moramo odrasti. Smeta mi što odrasli na nas gledaju kao da smo veliki,a nismo. Oni kažu da smo već odrasli i da se trebamo ponašati ozbiljno. Kad se ponašamo ozbiljno i tražimo prava kao odrasli,onda ne može."Ne,ma vi ste još djeca", kažu. Tako me zbunjuju. Stvarno ne znam što više

misлити. Želim se zabavljati,uživati .Ali,ne,trebam razmišljati o školi,ocjenama. Brinuti se ,brinuti i samo brinuti .Za nekoliko mjeseci završit ću osnovnu školu. Hvata me nekakav strah. Strah od neuspjeha. Strah jer ću se odvojiti od većine svojih prijatelja,škole,nastavnika,života kakvog poznajem,bezbrižnosti. Za nekoliko mjeseci ću odrasti,a to ne želim. Bar ne tako brzo.

Monika Miše 8.d

Moj 3.b razred

Učenik sam 3.b razreda OŠ Petar Berislavić. Sada se nalazimo u učionici broj 15.U razredu nas ima 22: 9 dječaka i 13 djevojčica. Kad se nađemo u učionici, onda nas nekoliko dječaka stvaramo nered. Neki nas umiruju,ali im to ne uspijeva. Jednog dana ,prije dolaska učiteljice, trčali smo po učionici,skakali,vikali. Nismo ni čuli da se "ona" pojavila. Odjednom smo je ugledali na vratima i stali. Održala nam je predavanje o ponašanju učenika u učionici.

Od toga dana nastojim biti miran, iako mi to teško uspijeva.

Roko Dukić, 3.b

Moj 3.b razred

Ja volim svoj 3.b razred. Volim ga zato što su svi učenici zabavni. Naki bolje, a neki gore uče. Neki su šaljivi,a neki pomalo dosadni. Uglavnom su svi dobri i trude se dobro učiti. Zajedno ćemo biti do osmog razreda i provesti još puno lijepih trenutaka. Iskreno se nad-

am da ćemo svi izrasti u poštene i vrijedne osobe pune znanja.

Petra Kudelik, 3.b

Moja prijateljica

Moja prijateljica zove se Petra Zorica.Ona je dobra,blaga i nikomu ne želi našao. Uvijek izbjegava svađe i ispriča se ako je nekoga povrijedila. Kod Petre mi se najviše sviđa to što je iskrena,

Julia Veljača 4.c

Litnja barufa

Deveta je ura. Kroz ponistru čujen di me prijateji zovedu da gremo na more. Baba ne da dok ne pojiden galetini i mlika. Mudantine moran navuč,uzet šugaman i gren. Puten trevimo kojega staroga čovika pa mu moramo reć:"Zdravi bili, šjor!" Ako nas čuje, i on nama odzdravi,ali svejedno mi gremo daje. Još samo bokun i eto raja. More moje,moj porat, lanterna moja,moj raj.Judi moji,ima li ča lipjega na ovomen svitu?

Najlipja plaža na Malom Drveniku je Mala rina i po njoj smo se mi dica nazvali mala banda. Nismo mi banditi. Mi smo samo dica ča dikod barufe činimo i dikod u lupeštinu gremo jerbo susid uvik jema boje praske. Ma ne jididu se stari na nas. Dikod bokun zaviču pa kad vidu da ih ne obadajemo, fermaju i oni. Ne karamo se i ne tučemo

. Dikod se ko štica, ali i to projde pa opet bude cila mala banda. Ako koga nima, fali nan. Svako jutro gremo na more. Skačemo,barufe činimo, vičemo da nas cili otok čuje.

A kad se navečer najdemo, nastane vika, skrikanje,skakanje, vatanje, kukala se igramo da judi ne mogu zaspāt od nas. Ujutro opet gremo na more i slušamo kako stari judi (a među njima i moj nono) beštimađu:"Ča si baca mriže priko mojega sinjala?Al si čorav pa nisi vidija da je to bija moj sinjal?"dere se šjor Ivan na šjora Bartula."Pa nisan ti ja kriv ča si ti vidija kako ja planiran di ću kalat mriže",odgovara šjor Bartulo. Njih smo prozvali "vijećen mudraca" zato ča po cile dane mudruđu nama dici.. Najviše nan idu na živce babe koje svaki dan ponavljaju isto ka papige:"Ajme, dite moje,priladit ćeš mi se ,još samo fali da mi upalu pluća

uvatiš!"Ipak, nisu ni one tako loše jer svaku večer nečija baba napravi palačinke ili nan da neke gulozarije.A kako tek rade pitu o prasak, pa nas još i udebljaju priko lita .Ranimo se mi na sokove,ribu ali nan je najdraže svaki dan izist neki dobar voćni sladoled.

Jednoga lipoga jutra bilo nan je dosadno pa smo došli na ideđu da učinimo neku barufu za kraj lita. Dosta nan je bilo 3 metra konopa i neki stari čovik. Zavezali smo konop za stup i za kontejner taman prije nego šta je vapor ariva.

"Ajme, judi, gledajte,evo gluvi Bože! Sad kad bude zapea za konop",reka je Unikat (naš prijatej), a mi smo odvratili:"Ala smija sad kad ne bude vidija konop i ne bude moga proć!"

Stari Bože nije moga proć. Bože poludija a mi u more pali o smija. Moj nono mu je pomoga pa nan je kasnije,skupa s mudracima, održa

predavanje. Boži smo se tribali ispričat i to smo učinili,a on nan nije ni zamirija jerbo je i on nekad bija dite.

Straj me da će sve ovo brzo proć,da ćemo narest i znan da ću onda gledat drugu dicu i pitat se jemaju li i oni svoju malu bandu. Mi smo dica koja vole i koja se brinu za ovaj otok. Ne damo da taj otok bude moderniziran jer nima lipjega otoka na ovomen svitu ka ča je Mali Drvenik.

Josipa Vukić,6.c

Druga domovina

Život u dalekoj Africi puno se razlikuje od života u Hrvatskoj.Drukčiji su običaji, ljudi, drukčija kultura, hrana, način života, školovanje. Proveli smo rano djetinjstvo u gradu Johannesburgu. Družili smo se s Indijcima,crncima,Englezima,Nijemcima. Rado smo prihvaćali druge,bilo bi nam drago kada nam se pridruže. Svi smo u školi bili jednaki,nije bila važna boja,vjera ili spol. Zajedno smo učili,igrali se,nalazili nove stvari i takav osjećaj vam nitko ne može pokvariti.Pohađali smo privatnu školu,bila je doista raskošna. Imali smo dućan,kantinu,tri velika igrališta,ogromnu dvoranu,dvije zgrade s razredima i ravnateljsko vijeće. Često smo išli u parkove npr. Sun City i Carneval City koji su jako lijepi i poznati parkovi. Život u Južnoafričkoj Republici bio je ponekad i težak. Crnci se bore za svoja prava i da dobiju vlast nad gradom. Oni misle da je to njihova država,ali bijelci tvrde da su je oni razvili pa njima pripada. Mi smo kod kuće imali veliko dvorište . Nismo smjeli izaći vani na ulicu jer često djeca nestaju. Iako je bilo puno ubojstva, kao djeca nismo se baš o tome brinuli. Uvijek smo odlazili do prijatelja. Hrana je tamo bila egzotična i ,iako imamo skoro sve isto kao ovdje u Hrvatskoj,nama je bila sočnija i slađa. Uvijek smo se radovali takvim obrocima. Iako smo tamo bili kao mali, naše sjećanje na tu zemlju još je živo.

To je naša druga domovina.

Marin i Mateo Knežević,8.d

English page

Learn more about my country

SCHOOL:

In Croatia school starts at 8 in the morning and finishes at about 2 o'clock in the afternoon.We do not have school canteens,so we usually bring food from home or we buy something in town.School children do not wear school uniforms like in Great Britain. School starts in the first week of September and finishes in the third week of June.Children start primary school when they are seven and finish it at the age of fourteen.After primary school they go to secondary school.They can not leave school before they are eighteen. If they have good marks they can go to colleges.The most famous colleges in Croatia are in big cities like Zagreb,Split,Osijek and Zadar

SPORTS:

The Croatian people like sports very much.They believe that sport is very important for children.Rugby and cricket are not very popular in Croatia.We like football,basketball,volleyball,handball and athletics.

FOOD:

In Croatia, a lot of people love to eat.The most popular meal in Croatia is lunch. For lunch we usually have soup, fried potatoes, meat with some sauce and a dessert. If you want to eat out there are a lot of restaurants and fast food restaurants too.

SHOPS:

In Croatia there are many shops.

If you want to go shopping in Croatia you must be aware that most shops open at 8 in the morning and close at 8 in the evening. If you need to exchange money you can do it in exchange offices or banks. Kunas and lipas are the Croatian money.

Living in space

Living in space. Can you imagine it? I can. It will probably be very different. Let me tell you about it.

We will live in space stations. The space stations will float. It will be very interesting to see that. The stations will be huge. They'll have big windows. In the stations there will be a living room,a bedroom, a working area and a parking area. The living room will be spacious. There will be some special flying chairs. We'll just have to tell them where we want to go and in a few seconds we will be there.

We won't go to school. There will be a special box. We just have to put our head into that box and soon we'll be very smart.

We will play basketball because there is no gravity in space. We will have some special suits because there is no oxygen too. It will be the only thing that I won't like about space.

We'll eat just once a day. That will be some type of a space pill. They will be tasty. We'll drink only water and we'll be very healthy.

I think living in space will be very interesting and fun but dangerous. I would like to live in space one day. And you?

Stjepana Mišković,6.d

Božićna čarolija

Božić

Te su večeri sve zvijezde zauzela svoja mjesta na nebeskom svodu prije nego obično. Osobito je poranila zvijezda koja je pokazivala put. Iz oblaka su padale pahuljice, svjetlucave, meke i male. Lepršale su nebom, do gradske svjetiljke stale i s njom zaplesale. U kući miris svježih kolača. To je velika radost za brata i mene. Bor što svijetli, toplinu daje, a osmijeh na licu ukućana ljubav pokazuje. Idemo u crkvu. Ponoć se bliži i na svim ljudima radost se vidi. U crkvi jaslice i mali Isus, rođen u štatici. Tad pomislih: "Neka ovog Božića dođe i običe, uz bogate, i sve siromašne, bolesne i ožalošćene." Gledam veliku jelku, zlatnim sjajem okićenu. Božićne pjesme pjevaju se u jedan glas i pjesma se širi kroz cijeli grad. Čestiti se ljudi ljube. To je najljepši osjećaj koji se mogao dogoditi tijekom ove godine. Pred jutro te malene bijele pahuljice u snježni pokrivač su se pretvorile. Ispod bora poklona dva za brata i mene od djeteta, Isusa malenoga. Tradiciju božićnih blagdana, bor i jaslice, čuvat ćemo zajedno na radost brojne dječice.

Tina Lasić, 6.c

Iznenadenje Djeda Božićnjaka

Čarobna je Badnja noć... "Oh, oh! "uzvikuje Djed Božićnjak tovareći poklone ne sanjke. "Što se zbiva, Djede? "upita ga patuljak. "Ruke su mi mrzle a rukavice su mi se poderale", odgovori Djed i ode svojim poslom. Patuljci se brzo okupe: "Gledaj Djeda Božićnjaka", reče jedan od

njih. "Svima nosi darove ,no njemu nitko ništa ne poklanja ...darujmo mu par novih rukavica koje ćemo sami napraviti !" I tako klik, klik, klik-patuljci su ubrzo ispleli rukavice. "Možemo mu isplesti i veliku čarapu pa je napuniti poklonima!" dodao je jedan. Dok je jedan pleo čarapu, drugi je skupljao orahe, lješnjake i voće za Djeda. Zatim su pronašli i knjigu, zvonce i mnogo malih iznenađenja. Radili su neumorno cijelu noć, a u zoru se začulo zvono s Djedovih sanjki. "Sakrijmo se!" poviču patuljci, "vraća se Djed Božićnjak ali je jako umoran pa će odmah zaspati. Kad je Djed zahrkao, patuljci su se prikrali na vršcima prstiju i u sobi mu ostavili debelu čarapu. Kakvog li iznenađenja i sreće za Djeda Božićnjaka kad je, probudivši se, pronašao debelu čarapu. "Hvala! Ovo mi je najljepši Božić u životu!" uskliknuo je kao dijete i idmah navukao nove rukavice koje su mu ispleli njegovi mali prijatelji.

Marija Burečić, 6.d

Zaboravljeni Božić

Bila jednom davno jedna mala djevojčica po imenu Matilda. Živjela je na kraju šume posve sama, a put do njene kuće znale su samo životinje. Ljudi iz obližnjeg sela prozvali su je Lugaricom. Kosa joj uvijek bješe raščupana, noge bosonoge, a haljina šivana od hraščeva lišća. Usprkos tome, bila je lijepa, ali to nitko nije vidio jer je svima pogled padao na granje što joj je virilo iz kose. Bila je još mlada i tek je upoznavala svijet. U ranu zoru bi se dizala, nahranila životinje, a zatim bi sjela pod stari bor i odmarajući se pijuckala čaj. No, ovaj put šumu je zarobila zima, hladnoća i led. Stari bor je

ostao nepomičan na sredini šume. Nitko ga nije imao ugrijati, otopiti led koji je zahvatio njegove iglice. Počeo se raspasti. Njegov se život polako gasio i to baš kada je pristizao Božić. Stari bor je već pomislio da ga neće krasiti sjaj božićnih svjećica, velika zvijezda na njegovoj glavi, pokloni pri samom dnu ni dječica oko njega. Stanovnici šume su se zavukli u svoje kuće. Božićni duh je posve utihnuo. Lugarica je sve to promatrala. Onako sama sve je teže podnosila. Odlučila je poslati pismo Djedu Božićnjaku da spasi Stari bor jer je on duša šume kako bi i za ovaj Božić svi bili veseli i pjevali pjesme. Ali je nadodala i to kako bi ispod Starog bora htjela upoznati osobu koja bi s njom provela život. Pismonoša Janko je primio zadatak da uruči pismo Djedu Božićnjaku. Bilo je prilično teško pronaći Sjeverni pol kada se čitav život nije maknuo iz šume.

Došao je i taj dan. Bio je Badnjak. Stanovnici šume su obavljali svoj posao kao i uvijek. Svi su mislili o istome, a pravili se kao da nije ništa. Pala je noć. Zaspala je šuma, a čulo se samo hrkanje medvjeda Borne. Odjednom na sve strane počelo je zvoniti, svirati Božićne pjesme i onaj poznati glas: „Ho, ho, ho!". I lija i vjeverica zajedno s Lugaricom potrčali su ispod Starog bora. Pozvale su ostale prijatelje. Oči im nisu treptale. Svima je pogled zastao na svjećicama, kuglicama, anđelima, a najviše na poklonima. Stari bor više nije bio ledena skulptura, sada je osvjetljavao cijelu šumu. Okružen toplim srcima i raspjevanim grlima nije bilo sretnijeg bora od njega. Djed Božićnjak je samo namignuo Lugarici iz prikrajka te pošao razdijeliti poklone. Te je večeri Lugarica upoznala Djedova pomagača Merlina. I pogađajte... Od tada je svako jutro pijuckala s njim čaj ispod Starog bora. Svake godine u toj šumi, čak i mjesec dana prije, njeni stanovnici se pripremaju za Božić. Shvatili su da svi ti primamljivi božićni ukrasi ne čine Božić već da je on nešto puno više- dan kada neprijatelji postaju prijatelji i kada se zaboravlja svo zlo koje smo proživjeli kroz godinu. Bitno je samo podijeliti svoju sreću s dragom osobom i ne dopustiti da se naše srce smrzne kao što se smrznuo Stari bor.

Lucija Šuto 8.b

Božićna čarolija

Dva su dana do Božića. U tvornici Djeda Mraza čuju se zvukovi strojeva za proizvodnju igračkaka. Svi patuljci vridno rade pripremajući se za najveći događaj ovoga prosinca. Svi osim jednoga, glavnog patuljka Slavka, čija će izjava uskoro unijeti strku i zbrku u dvorac Djeda Mraza. Brzim je koracima, sa strepnjom grabio prema uredu Djeda. Uskoro se našao pred velikim crvenim vratima, te ih drhtavim pokretom ruke otvorio. Kraj kamina zaljubljen u crvenu fotelju i naravno u svojoj crvenoj odori sjedio je Mraz i čitao novo izdanje Božićnog zvona. Blago je podigao glavu opazeći Slavka, no njegov govor sada smireno lice za trenutak je poprimilo purpurnu boju. Razlog tomu bilo je Slavkovo priopćenje Djedu o Rudolfu i njegovoj ozljedi na jutarnjem treningu. Stvar je bila jasna Rudolf neće moći voziti glavne saonice na Badnjak. Naravno Rudolfa je mogao zamijeniti bilo koji sob, no samo je Rudolf u svojim kopitima imao prah letenja i samo je on znao adresu sve dobre djece. Pa pošto je Rudolfov najstariji sin bio još premlad za letenje ostala je još jedna solucija. Na stolu je ležala Knjiga čuda popraćena zarinutim pogledima Slavka i Djeda koji su upravo gledali u njihovu jedinu mogućnost. Prastari zapis koji glasi :Ranjenog soba u slučaju krajnje nužde svojim dodijrom može izliječiti samo dijete s jakom vjerom u Božić. No nažalost takvih je danas vrlo malo, većina djeca bit Božića vidi u poklonima, a ne u onome što je za Božić bitno, pa je tako Djeda i Slavka čekala duga i teška noć. Za to vrijeme na drugom države Snježić, u Domu za nezbrinutu djecu na Godricovom trgu, u svojoj sobi za stolom sjedila je dvanaestogodišnja Anna Galfort. U ovom trenutku upravo je završila svoju tisućitu zvijezdu repaticu. Svake godine Anna želi isti poklon za Božić, svake godine prave repatice s nadom da će ispuniti tu istu želju, svaki dan jedino što Anna želi je obitelj. Iako je dosada napravila 9000 zvijezda, još više puta od toga poželjela to, ona ne gubi nadu. Kao i prethodnih godina nada se da će joj Božić pokloniti čudo. Kada se tiho u noć anđeli spuste u grad, započinje Božićna čarolija. Da, to je ona- uzviknuo je Slavko i time probudio usnulog Djeda. Ime koje se sjalo na bijelom popisu bilo je Anna Galfort. Djed se podigao iz naslonjača i namještajući naočale počeo je čitati popis. I sam je

opazio da se Annino ime sjaji dosad njemu neviđenom sjajom, te je na trenutak pomislio nešto, no u trenutku razmišljanja prekine ga Slavko koji mu je govorio da se što prije spremi jer ne smiju zakasnuti na posljednji vlak za Sniježić-grad. Na putu im se pridružila i Baka mraz koja je uvijek putovala s Djedom kada se on vozio javnim prijevozom zbog sada nebitnih razloga.

Dok se vraćala s mise opazila je troje ljudi, k zapravo bolje rečeno dvoje starijih ljudi odjevene u smiješne crvene odore i još jednog manjeg čovjeka čudnih ušiju, a i cipela. Trojac joj se sve više približavao te je sada bila sigurna da je kane zaustaviti i pitati nešto. Stoga ih je odlučila preduhitriti te ih upitala može li pomoći. Na to je trojac odgovorio potvrdnim kimom glave. Uskoro je Anna znala cijelu priču, te je na njoj ostalo samo da odluči hoće li im povjerovati ili ne. Odlučno je krenula za njima u vlak. Nije baš bila sigurna u svoj odabir, no nešto ju je u pogledu Bake i Djeda privuklo. Osjetila je ljubav i toplinu, u njihovim očima vidjela je obitelj.

Snažno je zagrlila soba, iskre su zaiskrile, čitavo područje obasjala je prelijepa svijetlost, kao da su nebom odjedanput proletjela tisuće zvijezda repatica. Božićna čarolija je djelovala, želja se ostvarila. Anna je našla obitelj, moglo bi se reći jako posebnu obitelj: Djeda i Baku Mraz, pedeset vilenjaka i dvanaest sobova. Nitko u tom trenutku nije bio sretniji od Anne, osim naravno Rudolfa koji je još te iste večeri točno u ponoć preletio saonicama božićnim nebom.

Kada se anđeli spuste u grad započinje božićna čarolija i svako dijete koje vjeruje u Božić u tome je trenutku čarobno.

Jela Biočić 8.b

Božićno čudo

Badnjak, dan pred Božić kad su sva djeca uzbuđena i radoznala što će sljedećeg jutra naći pod borom. Neki s bakama peku kolače, drugi s roditeljima kupuju darove, dok treći već uživaju na snijegu. No obitelji Lasić taj dan je kao svaki drugi.

Majka je na poslu, mali Karlo bolestan leži na krevetu, a sestra Mia skrbi o njemu. Ta djeca uopće ne znaju za čokolade ni slatkiše jer nikad nisu bili u mogućnosti da ih probaju. Svakodnevnina hrana im je kruh koji njihova majka jedva zaradi. Novu godinu ne slave, jer znaju što im nosi budućnost. Život pun patnje, boli i gladi njihova je svakodnevnica. Djeca ne idu u školu jer im majka nema novca za kupiti knjige, a njihov otac je umro od bolesti koju je sad naslijedio mali Karlo. No ipak, svake badnje večeri postavljaju bor bez ikakva ukrasa. Djeca su znala da ih sljedećeg jutra neće dočekati ništa pod borom, jer su mislili da Djed Božićnjak ne mari za siromašne obitelji. No dogodilo se upravo suprotno. Tog hladnog božićnog jutra, djeca su vidjela da netko sjedi u njihovoj staroj fotelji. Pozvali su majku koja je sa strahom prišla tom nepozvanom gospodinu. No kad ga je vidjela, skoro se onesvijestila. Bio je to on, slavni Djedica koji je toga jutra baš navratio u njihovu skromnu kućicu. Ispod bora bilo je više od sto različitih vrsta poklona. Djeca su se odmah razveselila i počela ih polako otvarati. Djed je došao kako bi razgovarao s nesretnom majkom koja je izgubila volju za životom i pomirila se sa svojom nesretnom sudbinom. Nakon njihova kratka razgovora majka se osjećala drukčije, ponovno je svjetlost zasjala u njenim očima i vratila joj se volja za životom. Djedica ju je opskrbio hranom, odjećom i knjigama koje su im bile potrebne.

Zaključila je da u životu kad se padne, uvijek treba ustati i nastaviti dalje, jer onaj tko nije hrabar ne može biti ni pošten jer za poštenje su potrebne žrtve koje kukavice ne mogu podnijeti. Nitko ne zna što donosi sljedeći dan, mjesec ili godina, ali svaki dan treba iskoristiti kao da je posljednji, ispunjen veseljem i osmjesima, a ne tugom i nezadovoljstvom.

Blanka Ugrina 8.b

Duhovna razbibriga

Neka se javi ko je odsutan!	Nastavnik: Kada koristimo prezent perfect simple?	Nastavnik: Što se pravi od lješnjaka?
Nastavnik: Kako se zove pokret za buđenje nacionalne svijesti u Hrvata pod vodstvom Ljudevita Gaja?	Učenik: Kad vi to kažete!	Učenik: Kesten – pire !
Učenik: Budilica	Nastavnik: Koja je najveća morska luka u Hrvatskoj?	Nastavnik: Koja su bila Isusova čuda?
	Učenik: Knin!	Oživljavao je slijepel!
		Nastavnica: Kako nazivamo ovisnost o cigaretama?
	Nastavnik dijeli ispite iz kemije, da učeniku, učenik pregleda pitanja (ne zna ništa) i kaže: „ Izvolite, nastavnice, da ne prljam papire“	Učenik: Cigaretizam.
		Nastavnik: Tko nije na satu?
		Učenik: Niko
	Nastavnica: Koji je glavni grad Kanade?	Nastavnik: Kako se preziva taj Niko?
Nastavnik: Tko je izmislio Pitagorin poučak?	Učenik: Ne znam!	
Učenik: Pa zar ne znate? Aristotel!	Nastavnik: Evo malo pomoći. Na čemu pržiš jaja?	(učenik se zove Joško)
		Nastavnik: Hoće još ko odgovarat?
Nastavnik: Oprosti, učenice, ali tako se ne možeš ponašati!	Učenik: Na tavi... Što znači da je Tava glavni grad Kanade!	Joško: Je l' baš moram, nastavnice?
Učenica: Dobro, nastavnice. Opraštam vam!	Nastavnik: Što je to Pitagorin poučak?	Nastavnik pita: Koja rijeka teče ispod Savskog mosta?
Nastavnica: Koji ti je bio najbolji dio u lektiri?	Učenik: Puž kojeg je napravio Pitagora svojoj ženi.	Učenik: Cetina !
Učenica: Pa .. kraj!		
Nastavnica: A što je to na kraju?	Na satu matematike:	
Učenica: TOČKA!	Profesorica: Koliko trokut ima kutova?	
	Učenica: 4 !	

100 godina kamene lipotice

Ovo mi je škola

Ako je suditi po onoj staroj izreci koja kaže kako je od kolijevke pa do groba najljepše dačko doba, za većinu od nas to ne bi bilo niti malo utješno jer bi po svemu sudeći značilo kako su nam najbolji dani već poodavno ostali na istrgnutim listovima životnog kalendara. Međutim ako u takve mudrolije ubacimo spasonosni amandman u skladu s onim "čovjek se uči dok je živ", tada dačko doba možemo smatrati prilično rastezljivim pojmom, a pogotovo kad ih usporedimo s najnovijim bombastičnim parolama o društvu znanja i izvrsnosti pa ma šta god to značilo.

Izvrsnost - o kako to gordo zvuči! Kad porastem - bit ću izvrstan!

Ako se za trenutak vratimo s globalnih misli na lokalna djela, onda vam se moram pohvaliti kako u našem malom lijepom gradu na obali Jadranskog mora,

ove godine obilježavamo rijedak, ali zaista hvale vrijedan jubilej - sto godina škole, točnije rečeno - stotu godišnjicu izgradnje zgrade nekada pučke, kasnije osnovne škole na trogirskoj rivi!

Premda sto godina u životu jednog grada koji se diči višemilenijskom poviješću i ne zauzima baš previše prostora na vremenskoj lenti,

a pogotovo kad ih u promatramo u svjetlu stare romaničko-gotičko-renesansne jezgre staroga grada, škola na trogirskoj rivi ipak zaslužuje dužnu pažnju. Ne samo zbog toga što je ostavila

neizbrisivi trag, zapisan u srcima već sto generacija Trogirana, već iz mnogih drugih razloga. Izgrađena daleke 1909. godine, za vrime "kurbe Auštrije" i to zamislite u - neohistoricističkom stilu, školska zgrada koja se slučajno ili ne - našla točno na pola puta između katedrale Svetog Lovre i Kule Kamerlengo, čini neizostavni dio prepoznatljive vizure grada, gotovo idealno uklopljena u linije starih gradskih zidina. Nisam siguran jesu li arhitekti tadašnjeg doba razmišljali o mnogim de-

taljima i jesu li uopće mogli slutili o tome, ali u svakom slučaju - škola kojoj je prirodno dvorište jedna od najljepših dalmatinskih riva, od samog je početka bila - osuđena na uspjeh.

Nemali se broj turista iznenadi kad ih iz jednog tipično fjakastog mediteranskog ozračja pri šetnji rivom, odjednom prene žamor učenika i dječji smijeh, a pogotovo kad nakon školskog zvona nahrupe poput stampeda prema školskim vratima.

Pa eto, iako će rijetki Trogirani, razmišljajući "na prvi balun" o tipičnim simbolima svoga grada, promisliti upravo na staru školu, nema sumnje kako je ona za sve nas uvijek bila nešto više od života. Uostalom kao manje-više i u svakom drugom gradu, ali nadam se da mi nećete zamjeriti - ova je ipak "moja". Istina, bila je moja "samo" prvih šest godina jer sam se u sedmom razredu, zajedno s još mnogim uenicima nadasve humano, preselio u novoizgrađenu školu na Travarici ali je ova stara na

Rivi ipak ostala u sjećanjima kao "Škola" s velikim "Š", jedna i jedina. Sve ostalo su samo bile zgrade, od betona i željeza...

Milijun uspomena mi je ostalo u toj školi. Od mojih školskih drugova, učiteljice Nede Pažanin, razrednika Branka Ivasa, podvornice Jerke, svih učitelja i nastavnika, prvih đireva po rivi, dijeljenja marendi, prvih skrivenih sramežljivih pogleda. Miris školske krede, vodenih boja i tempera, plavih kecelja na kojima

su bila ispisana bezbrojna imena, masovnog skakanja u more na zadnji dan školske godine.

A prve dane u školi nikad neću zaboravit. Kako je kod mene uvijek moralo nešto bit naopako,

u prvi razred nisam krenija kad i svi ostali jer sam se par dana prije početka škole strmoglavija s jednog čiovskog zidića i umjesto u školu, završija u bolnici. Dijagnoza je bila - potres mozga i fraktura lubanje. Lipo, nema šta.

U svakom slučaju, odleža sam u bolnici nekih desetak dana a kasnije me još čekalo misec dana

oporavka. To je bilo očajno jer nisam smija čitat, nisam smija gledat televiziju, nisam smija ništa

ništa jer sam bija - udren u glavu... I tribalo je vrimenta da to dođe na svoje, jel...

I tako, već je bija skoro kraj desetoga miseca, eto i mene konačno prvi dan u školi. Uša sam u razred

pun nekih novih nepoznatih tipova i tipica, a ne moram ni govorit, oni su već misec i po dana bili zajedno, skompali se, ekipa, e znate kako to ide. S druge strane, ja ništa nisam zna, ni koliko traje školski sat, ni šta je mali, ni šta je veliki odmor, kad ostajemo u razredu, kad izlazimo vanka, ništa! Za vrime velikoga odmora, ostaja bi sam samcat kod one ograde, pet metara livo od ulaza i ni makac dalje, vrtija bi onu crvenu jabuku po rukama šta mi je mater stavila u torbu za marendu, gleda bi pristrašeno svit oko sebe i čudom se čudija di nestaju svi ovi moji iz razreda. Vidija bi ja njih kako izlete ka vanzemaljci svako malo vrimenta iz neke od uskih uličica iza škole, ali nisam ima blage veze šta oni to u stvari rade. A onda mi je, negdi četvrtipeti dan, dok sam opet tako staja sam, pet metara livo od ulaza i ni makac dalje, sa onom jabukom u ruci, priša Đorđi, moj kumpanjo iz

razreda:

- Ajde s nama!

- Di?

- Ma samo ajde, vidit ćeš!

I proveja me Đorđi kroz nike razrušene kale, tamo di su se svi ostali iz razreda igrali na vatalo i kukalo...

Ništa posebno, ali meni se onda činilo ka da su mi otvorili vrata nekog novog, velikog svita.

Jedva su me dočekali ka "svoga" a ja sam zbog toga bija sritan do neba, samo šta nisam poletija.

Nikad neću zaboravit taj smij i talica i te ljude. I danas, kad ih vidim po gradu, neka su "malo stariji", još im uvijek vidim onaj neiskvareni dičji sjaj u očima, onu bezbrižnu igru i one sritne dane.

I danas ćutim onaj miris crvenih jabuka, pet metara livo od ulaza, isprid najlipše škole šta postoji na ovome svitu.

E moja školo...

Sritan ti stoti rođendan!

Preuzeto s bloga Brod u boci

Kutak za roditelje

Izborom zanimanja i škole mladi ljudi žele pronaći svoje mjesto i ulogu u društvu. To je od velike važnosti za život pojedinca. Donošenje profesionalne odluke česta nadilazi mogućnosti samog učenika, stoga je na nama, školi i njegovim bližnjima, da mu pomognemo pri donošenju odluke.

Pri odabiru budućeg zanimanja dijete mora biti svjesno svojih sposobnosti jer one bitno određuju njegovu radnu i obrazovnu uspješnost u nekom zanimanju. Na djetetove sposobnosti u osnovnoj školi gleda se kroz školski uspjeh i ocjene iz pojedinih predmeta jer su one neka vrsta „povratne obavijesti“ učeniku o tome koliko je u nekom predmetu uspješan. No, visoka ocjena iz nekog predmeta ne mora značiti i izrazitu sposobnost, npr. neki odličaši s lakoćom rješavaju zadatke iz matematike, dok drugi moraju poprilično „zagrijati“ stolicu da bi dobili izvrsnu ocjenu. To znači da sposobnosti jednog „odličaša“ nisu jednake sposobnostima drugog „odličaša“. Sposobnosti određuju ono što osoba može učiniti i predstavljaju jedan od osnovnih čimbenika za uspješno obavljanje nekog zanimanja.

Moramo također voditi računa i o interesima učenika za određena zanimanja. Kad kažemo interes, tada mislimo na trajniju usmjerenost učenika na neke aktivnosti, zanimanja ili škole. Mlađi i ne-

dovoljno zreli učenici interese povezuju s privlačnošću nekog posla, zanimanja, škole i to je razlog što se ti njihovi interesi često mijenjaju. Trajnost, stabilnost i realnost profesionalnih interesa povećava se u onoj mjeri u kojoj su oslonjeni na odgovarajuće sposobnosti. Veliki broj učenika nema jasan odnos prema vlastitim sposobnostima i interesima, stoga im treba omogućiti bavljenje aktivnostima koje su u skladu s njihovim sposobnostima i u kojima, upravo zbog toga, doživljavaju uspjeh i zadovoljstvo. Treba im pružiti informacije o mogućnostima obrazovanja i zanimanjima u kojima će upravo te i takve sposobnosti najviše doći do izražaja.

Kad je u pitanju odabir srednje škole, onda, pored sposobnosti, važnu ulogu imaju odgovarajuća znanja i vještine jer bez njih same sposobnosti ne znače mnogo. Kao što su sposobnosti oruđe učenja, tako su i znanja oruđe rada. Ne smijemo zaobići ni tjelesnu građu i zdravstveno stanje učenika jer tjelesne i zdravstvene osobine mogu biti prepreka izboru nekog zanimanja. Nedovoljna tjelesna razvijenost i oštećenje ili druge zdravstvene teškoće mogu potpuno onemogućiti obavljanje pojedinih poslova, odnosno, obavljanje takvih poslova rezultira pogoršavanjem zdravstvenog stanja, smanjenjem radnog učinka i povećava ukupne probleme.

Osim sposobnosti i zdravlja neke osobe, postoje i osobine ličnosti koje pri izbo-

ru zanimanja ne smijemo zanemariti. Matematiku može studirati svatko tko ima dovoljno sposobnosti za to, no svaki dobar matematičar ne mora biti dobar nastavnik matematike ako nema interesa za rad s djecom, ako teško kontrolira emocije, ako nije komunikativan i sl. Uzimajući u obzir osobine ličnosti, vidimo da se ljudi razlikuju po temperamentu, karakteru, interesima i stavovima. Za svako su zanimanje poželjne neke osobine, što ne znači da su te iste osobine jednako poželjne i važne u svim zanimanjima. Važno je osobine koje imamo uskladiti s tipom posla koji obavljamo.

Opredjeljivanje za neku školu itekako ovisi i o mogućnostima zapošljavanja pa i školovanja. Mogućnost zapošljavanja, veoma često, biva onim činiteljem koji je presudan za izbor zanimanja. Koliko god nas to u trenutku izbora smetalo, kasnije se može pokazati pametnim. Talentirana djeca, djeca koja se ističu svojim sposobnostima i voljom za učenje neće toliko mariti za problem zapošljavanja jer je pred njima duže školovanje te će odluku o tome čime će se baviti donijeti tek nakon srednje škole. Učenici pred kojima nije duže školovanje rješenje će tražiti tamo gdje će prije steći odgovarajuće zvanje i što prije biti dio tržišta rada.

Upoznavanje vlastitih sposobnosti, interesa i osobina ličnosti nije lagan zadatak, ali je neophodan u procesu donošenja tako važne odluke kao što je odabir zanimanja. Prilikom upoznavanja sebe učenici trebaju dobro razmisliti o tome što ih je tijekom dosadašnjeg školovanja jako interesiralo, koje su predmete najviše voljeli, čime su se bavili u svoje slobodno vrijeme, ali i što ih je činilo nezadovoljnima i nesretnima te što im je predstavljalo poteškoće.

Pripremila: Jelena Coce, pedagoginja

Dan škole

